

- 3** **Editorial**
Învățând să fim mai fericiți
- 4** **Binefăcătorul nostru generos**
„Atât de mult a iubit Dumnezeu, încât a DAT.”
- 9** **Nu uitați nici una din binefacerile Lui**
Ce dăruitor generos
- 14** **Firma familiei**
Cum merge mica voastră întreprindere?
- 19** **Răspunzători pentru fiecare talant**
Isprăvnicia noastră va fi analizată în curând
- 23** **Motivul nostru pentru slujire**
Hristos ne-a dat cele mai considerabile motive pentru a face așa cum a făcut El
- 28** **Parteneriat cu Dumnezeu**
Noi suntem conlucrători cu Creatorul nostru în cea mai măreață inițiativă din istorie
- 34** **Răsplata servului credincios**
Oare merită toate aceste sacrificii? Da, într-adevăr!
- 38** **Ceva pentru Tine**
Un privilegiu zugrăvit în poezie

O săptămână de isprăvnicie

Ce este isprăvnicul? Dicționarul *The Oxford American Dictionary* îl descrie ca pe „o persoană angajată să administreze proprietatea altcuiva, în special o moșie mare.” Un exemplu din Biblie a fost Eliezer, isprăvnicul lui Avraam (Genesa 15:2). Mulți sunt familiarizați cu încrederea imensă pe care Avraam a avut-o în isprăvnicul lui, încredințându-i chiar misiunea de a găsi o soție demnă pentru Isaac, fiul făgăduinței.

În același fel, Regele universului încredințează rămășițele alese de pe pământ poziția cheie de isprăvnicie. „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.” (Matei 22:14). Aceasta este o ocazie sfântă și o răspundere solemnă.

Ca biserica să nu îndemnăm să instruim „cu pana și cu glasul că trebuie să lucrăm; că Dumnezeu i-a făcut pe oameni ispravnici ai mijloacelor care să-i ajute să ducă înainte diferitele proiecte legate de cauza Sa; că zecimea și darurile sunt doar o mică parte din ceea ce Dumnezeu cere de la ei; ei trebuie să lucreze repede, pentru că timpul de probă va lua sfârșit în curând.

Ei ar trebui să urmeze exemplul dat lor de Isus în timpul vieții Sale – să se lepede de sine, să-și ia crucea, să-și adune comori în ceruri. Mii mor din punct de vedere spiritual deoarece comoara lor este strânsă pe pământ, iar inima lor, gândurile și întreaga lor ființă sunt îngropate împreună cu ea.”¹

Ca o recunoaștere a mării noastre nevoi în acest ceas târziu al istoriei, **21-30 iulie 2006** a fost desemnată ca o săptămână specială de isprăvnicie. În această perioadă, credincioșii din întreaga lume sunt încurajați să se adune ca să studieze acest număr din THE REFORMATION HERALD și să se roage stăruitor la Dumnezeu ca să-i îndrume cum să pună aceste solii de actualitate în viața practică. **Sabatul din 29 iulie 2006** este dedicat ca o zi specială de rugăciune și post pentru toți cei care pot lua parte.

Fie ca Duhul Sfânt să ne impresioneze profund inima în timpul acestui eveniment. El să ne întărească mâinile să ascultăm de Îndemnul Maestrului nostru ca răspuns călduros la orice ar spune conștiinței noastre acel susur blând și liniștit.

¹ *The Review and Herald*, 18 decembrie 1883.

Editura Păzitorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
e-mail: farulsperantei@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ISSN 1584-269x

Învățând să fim mai fericiți

„Să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus care Însuși a zis: *„Este mai fericit să dai decât să primești”*.” (Faptele Apostolilor 20:35).

Toți cunoaștem fericirile – acele binecuvântări dezvăluite în Predica de pe Munte. Fiecare este înțeleasă ca un semn deosebit al fericirii pentru primitor. În același fel, afirmația inspirată că „este mai fericit să dai decât să primești” prezintă un semn asemănător de fericire profundă și bucurie interioară care sunt simțite de cel care dă.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie fericit. El ne educă mai bine decât lumea, îndrumându-ne pe cărări sigure care duc la bucurie veșnică. Chiar și în această viață trecătoare, planul Său ne oferă cel mai bun și mai fericit mod de viață.

Parte a educației noastre

Biserica este o școală, unde se predă principiile pentru sufletele care caută să găsească viața veșnică. Ca parte din programa școlară, „o răspundere solemnă zace asupra predicatorilor de a păstra înaintea comunităților nevoile cauzei lui Dumnezeu și de a-i educa pe membri să fie darnici. Când se neglijează acest lucru, iar comunitățile nu dau pentru împlinirea nevoilor altora, nu numai lucrarea Domnului suferă, dar binecuvântarea care ar fi trebuit să vină asupra credincioșilor, este reținută.”¹

Ca predicator al evangheliei, apostolul Pavel a investit mult timp în educarea credincioșilor să fie darnici ca să sprijine lucrarea evangheliei. Aceasta a ajutat nu doar la extinderea cauzei lui Dumnezeu – dar a făcut din ei oameni mai fericiți.

Nu-i uitați pe macedoneni

„Scriind credincioșilor din Corint, apostolul le-a atras atenția la harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile din Macedonia. În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor... au dat de bună voie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtașia la această strângere de ajutoare pentru sfinți.” (2 Corinteni 8:1-4).

Spiritul de sacrificiu dat pe față de credincioșii macedoneni a fost urmarea unei consacrări din toată inima. Mișcați de Duhul lui Dumnezeu, ei s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului.’(2 Corinteni 8:5), și atunci au fost gata să dea cu dărnicie din mijloacele lor pentru sprijinirea evangheliei. Nu era nevoie să fie îndemnați să dea; dimpotrivă se bucurau că au privilegiul să renunțe chiar la lucrurile trebuincioase ca să împlinească nevoile altora. Atunci când apostolul a dorit să-i oprească, ei au insistat ca el să primească darurile. În simplitatea și sinceritatea lor, și în dragostea lor față de frați, se lipseau bucuroși pe ei și prisoseau în rodul dărnicii.”²

Săracii nu sunt scutiți

„Chiar și cei foarte săraci ar trebui să-și aducă darurile la Dumnezeu. Ei ar trebui să fie părtași ai harului lui Hristos prin tăgăduirea eului ca să-i ajute pe cei a căror nevoie este mai

arzătoare decât a lor. Darul săra-cului, rodul tăgăduirii de sine, se ridică înaintea lui Dumnezeu ca tămâia frumos mirositoare. Și orice faptă de sacrificiu de sine întărește spiritul binefacerii în inima dătătorului, aducându-l mai aproape de Cel care a fost bogat și, de dragul nostru, a devenit sărac, ca prin sărăcia Lui să putem fi bogați.”³

O lucrare răspândită

„Dărnicia cerută de la evrei era în mare măsură spre binele națiunii; astăzi lucrarea lui Dumnezeu se extinde pe tot pământul. Hristos a așezat comorile evangheliei în mâinile urmașilor Săi, și asupra lor a pus răspunderea de a duce lumii vestea bună a mântuirii. Cu siguranță că obligațiile noastre sunt mult mai mari decât au fost cele ale Israelului din vechime.

Pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu se extinde, apelurile după ajutor vor fi tot mai dese.”⁴

Când aceste chemări vin „tot mai des”, fiecare dintre noi ar trebui să ne gândim în mod personal la două lucruri. Primul: Să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru marea Sa jertfă prin aceea că a dat totul în Hristos. De ce să nu-I răspund înapoi? Al doilea: Amintindu-mi că fericirea cea mai profundă vine din dăruire, se pare că El dorește să mă facă mai fericit. De ce să nu-L las?

¹ Istoria faptelor apostolilor, pag. 341 engl. (cap. 32: “O biserică darnică”).

² Idem., pag. 343, 344 engl.

³ Idem., pag. 341 engl.

⁴ Idem., pag. 337, 338.

Binefăcătorul nostru generos

COMPILAT DIN SCRIERILE ELLENEI G. WHITE

Unul atotputernic, măreț în bunătate, îndurare și dragoste a creat pământul care chiar și în starea lui degradată inspiră adevăruri cu privire la Maestrul Artist dibaci. În această carte a naturii care ne este deschisă – în florile frumoase și parfumate, cu culorile lor variate și delicate – Dumnezeu ne oferă o expresie clară a dragostei Sale. După păcătuirea lui Adam, Dumnezeu ar fi putut să nimicească orice mugur sau floare care dădea să înflorească, sau ar fi putut lua parfumul lor, atât de plăcut simțurilor. Pe pământul pârjolit și stricat de blestem, în măcăciuni, scaieți, spini și neghină, putem citi legea condamnării; dar în culoarea și parfumul delicat al florilor, învățăm că Dumnezeu încă ne iubește, că îndurarea Sa nu a fost retrasă în întregime de pe pământ.¹

Prin bunătatea lui Dumnezeu, am fost înconjurați de binecuvântări nenumărate. Semnele iubirii Sale se găsesc peste tot. Natura pare să se bucure înaintea noastră. Lucrurile frumoase din cer și de pe pământ exprimă dragostea și favoarea Domnului oștirilor față de locuitorii lumii. Raza de soare și ploaia cad și peste cei răi și peste cei buni. Dealurile, mările și câmpiile toate vorbesc cu elocvență sufletului omului despre dragostea Creatorului. Dumnezeu face ca bobocul să

înflorească, floarea să aducă rod, și El vine în întâmpinarea nevoilor noastre zilnice. Nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără ca Tatăl să știe. Mințile noastre ar trebui să se înalțe cu mulțumire și în adorație către Dătătorul fiecărui dar bun și desăvârșit.²

Modelul nostru desăvârșit

Cuvintele și faptele Domnului sunt în armonie. Cuvintele Sale sunt binevoitoare, iar faptele Sale, bogate. "Tu faci să crească iarba pentru vite, și verdețuri pentru nevoile omului, ca pământul să dea hrană." (Psalmii 104:14). Cu câtă generozitate se îngrijește de noi! El a dat dovadă de larghețe și putere față de noi. Dacă Binefăcătorul nostru milostiv S-ar purta cu noi așa cum ne purtăm noi unii cu alții, unde am fi acum?

Ce bunăvoință minunată a manifestat Mântuitorul în lucrarea Sa! Cât de cald și fără prejudecată sau parțialitate i-a primit pe toți cei care veneau la El, bogați sau săraci, albi sau negri! Pentru El nu există caste. „Dumnezeu nu este părtinitor, ci în orice neam, cine se teme de El, și lucrează neprihănire, este primit de El.” (Faptele Apostolilor 10:34, 35).

Diferite au fost împrejurările și trebuințele celor care au căutat ajutorul la Hristos. Unul a venit pentru fiul lui, altul pentru fiica lui. Un stăpân

generos și milos a venit să ceară ajutor pentru servul lui, care era lovit de paralizie. El făcuse pentru el tot ce a putut, dar a văzut că era nevoie de puterea vindecătoare pe care el nu o avea. A venit la Marele Medic, spunând: „Doamne, robul meu zace în casă slăbănog, și se chinuiește cumplit.” (Matei 8:6). Hristos nu a întors spatele solicitantului stăruitor. Inima Sa mare de dragoste nemărginită a răspuns interesului neliniștit și milei arătate de către stăpân. Lui îi face întotdeauna plăcere să vadă că poziția superioară a stăpânului nu l-a făcut să-i negligeze pe cei de care este legat în slujire. El nu a avut nevoie de mai multe rugăminți, ci a răspuns bucuros: „Am să vin și să-l tămăduiesc.” (versetul 7).³

Isus a părăsit curțile regale ale cerului, a suferit și a murit într-o lume degradată de păcat, ca să-l poată învăța pe om cum să treacă prin încercările vieții și să biruiască ispitele ei. Acesta este un model pentru noi.

În timp ce sunt amintite binefacerile conferite creaturilor Sale de către Tatăl nostru ceresc, nu vă simțiți condamnați, dragi frați și surori, din cauza nemulțumirii voastre nerecunoscătoare? Dumnezeu vă aude murmurele. Când la orizont apare un nor, sau când asupra voastră se abate nenorocirea, cât de adesea păreți să uitați că soarele a strălucit întotdeauna.

Domnul este îndurător, binevoitor și credincios. Să nu vă închideți inimile față de cântec și bucurie prin aceea că stăruieți asupra aspectelor neplăcute ale vieții voastre. Țineți în căminele voastre ore de mulțumire și povestiți cu bucurie despre binecuvântările care au fost revărsate asupra voastră.

Puterea adevărului ar trebui să fie suficientă pentru a sprijini și îmbărbăta în orice necaz. Religia lui Hristos își descoperă adevărata valoare prin aceea că îl face pe posesorul ei în stare să biruiască durerea. Ea aduce poftele, patimile și emoțiile sub controlul rațiunii și al conștiinței, și disciplinează gândurile ca să curgă pe un făgaș sănătos. Apoi limba nu va mai fi lăsată să-L dezonoreze pe Dumnezeu prin exprimarea nemulțumirii păcătoase.

Creatorul nostru pretinde pe drept să procedeze cu creaturile mâinii Sale așa cum alege. El are dreptul să guverneze așa cum dorește și nu cum alege omul. Dar El nu este un judecător

aspru, un creditor neîndurător și exigent. El este chiar izvorul dragostei, dătătorul a nenumărate binecuvântări. Ar trebui să vă producă cea mai profundă durere faptul că ați fost nepăsători față de o astfel de dragoste, și nu ați lăsat ca recunoștința și lauda să izvorască în inima voastră datorită bunătății minunate a lui Dumnezeu. Noi nu merităm toate binefacerile Sale; dar ele continuă să ne fie oferite, în ciuda nevredniciei și nerecunoștinței noastre crude. Atunci încetați să vă mai plângeți ca și cum ați fi niște robi în lanțuri sub un supraveghetor aspru. Isus este bun. Lăudați-L! Lăudați pe Cel care este bunăstarea voastră, Dumnezeul vostru.⁴

Privilegiu și priorități

Dumnezeu a dat israeliților instrucțiunea să se adune înaintea Sa la anumite perioade de timp într-un loc ales de El și să păzească niște zile deosebite, în care nu trebuia să se facă nici o lucrare, ci să se gândească la binecuvântările pe care El le

revărsase asupra lor. Cu aceste ocazii speciale servitorul și servitoarea, străinul, orfanul și văduva – toți erau învățați să se bucure că, prin puterea Sa minunată, Dumnezeu îi adusese din sclavie să se bucure de libertate. Și li s-a poruncit să nu vină înaintea Domnului cu mâinile goale. Ei trebuia să aducă semne ale recunoștinței lor față de Dumnezeu datorită îndurărilor și binecuvântărilor Sale continue revărsate asupra lor; ei trebuia să aducă Domnului daruri de bună voie și de mulțumire, după cum i-a binecuvântat. Aceste daruri variau în funcție de felul cum estima dătătorul binecuvântările de care a avut privilegiul să se bucure. În felul acesta se dezvoltă caracterul oamenilor. Cei care puneau un mare preț pe binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra lor aduceau daruri în conformitate cu această evaluare a binecuvântărilor Sale. Acei ale căror putere morală era întunecată și tocită de egoism și dragoste

Dacă Binefăcătorul nostru milostiv S-ar purta cu noi așa cum ne purtăm noi unii cu alții, unde am fi acum?

Cea mai curată bucurie nu se găsește în bogății ... ci unde domnește mulțumirea și unde dragostea ... este principiul conducător.

idolatră față de favorurile primite, și nu erau inspirați de o dragoste arzătoare față de Binefăcătorul lor generos, aduceau daruri puține. În felul acesta, inima lor era descoperită. În afară de aceste zile speciale de sărbătoare religioasă și de bucurie și veselie, și Paștele anual trebuia sărbătorit de poporul iudeu. Domnul a făgăduit prin legământ că, dacă ei aveau să fie credincioși în păzirea cerințelor Sale, El urma să-i binecuvânteze în tot avutul lor și în tot lucrul mâinilor lor.

Dumnezeu nu cere mai puțin de la poporul Său din aceste zile de pe urmă, în ce privește jertfele și darurile, decât a cerut de la poporul iudeu. Cei pe care i-a binecuvântat cu pricepere, chiar și văduva și orfanul, nu ar trebui să fie nepăsători față de binecuvântările Sale. În special, cei pe care i-a făcut să prospere ar trebui să-I dea ce este al Său. Ei ar trebui să se înfățișeze înaintea lui cu un spirit de jertfire de sine și să-și aducă darurile în raport cu binecuvântările pe care El le-a revărsat asupra lor. Dar mulți, pe care Dumnezeu îi face să prospere, dau pe față nerecunoștință josnică față de El. Dacă le oferă binecuvântări și face ca averea lor să crească, ei folosesc aceste daruri ca pe niște corzi cu care se leagă de dragostea pentru averi; ei permit ca afacerile lumești să ia în stăpânire afecțiunile lor și întreaga lor ființă, și neglijează consacrarea și

privilegiile religioase. Ei nu-și permit să lase deoparte grijile afacerilor și să vină înaintea lui Dumnezeu nici măcar o dată pe an. Ei transformă binecuvântările lui Dumnezeu într-un blestem servind propriului lor interes vremelnic și neluând în seamă cerințele Sale...

Mulți dintre cei care mărturisesc că așteaptă venirea Domnului nostru, sunt neliniștiți, căutători de câștig lumesc. Ei sunt orbi față de interesul lor veșnic. Lucrează pentru ceva ce nu satură; își cheltuiesc banii pentru ceva ce nu este pâine. Ei se străduiesc să se mulțumească cu comorile pe care le-au strâns pe pământ, care vor pieri, și neglijează pregătirea pentru veșnicie, care ar trebui să fie prima și singura lucrare adevărată din viață.⁵

Cum vom răspunde?

Un motiv, pentru care Dumnezeu nu revarsă binecuvântări mai multe și mai mari asupra poporului Său, este că el nu le apreciază și nu dă lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Deseori, fiecare creștin ar trebui să-și treacă în revistă viața din trecut, și niciodată să nu uite de izbăvirile prețioase făcute de Dumnezeu pentru el, sprijinindu-l în încercare, încurajându-l în durere, deschizând căi înaintea lui când toate păreau întunecate

și amenințătoare, întărindu-l când era gata să cadă în descurajare. Și având în vedere toate aceste binecuvântări nenumărate, el ar trebui să fie înduioșat și copleșit, recunoscător și smerit și să exclame: ‚Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?’ (Psalmii 116:12). Răsplătirea lui Dumnezeu nu va fi doar în cuvinte de mulțumire, ci în zecimi și daruri. Creștinul va practica lepădarea și jertfirea de sine ca să răsplătească lui Dumnezeu.⁶

Domnul are grijă de florile de pe câmp și le îmbracă cu farmec și, cu toate acestea, El a arătat clar că îl consideră pe om ca având o valoare mai mare decât florile de care Se îngrijește. El ne-a împărțit cu dărnicie astfel de daruri pe care mâna omenească nu le-ar putea modela și, totuși, majoritatea omenirii consideră darurile Sale ca un lucru de la sine înțeles sau ca ceva venit din întâmplare. Ei nu aduc mulțumire recunoscătoare; inimile lor nu sunt trezite de dragostea față de Dătătorul binevoitor.

Să presupunem că Tatăl milostiv Se satură de lipsa de recunoștință a omului, și reține timp de câteva săptămâni darurile Sale nenumărate. Să presupunem că Se descurajează să vadă cum comorile Sale sunt folosite în scopuri egoiste, să nu audă nici o laudă și recunoștință pentru îndurările Sale nemeritate, și ar opri soarele ca să strălucească, roua să cadă, iar pământul să dea rod. Ce senzație s-ar crea! Ce disperare ar lovi lumea! Ce strigăte ar fi ridicate cu privire la ce ar trebui să facem ca să punem pe mesele noastre hrană și să ne

acoperim trupurile cu veșminte! Și totuși, așa dependenți cum suntem de darurile Sale îmbelșugate, mulți le-au luat asemenea animalelor sălbatice de pe câmp, și nu au spus niciodată: „Îți mulțumesc, dragă Tată, pentru binefacerile Tale de zi cu zi.” Dacă îndurările Sale ar fi retrase, nu ar mai rămâne decât ce merităm; pentru că am fi tratați ca fiind nevrednici de o astfel de dragoste neîmpărțită.

Dumnezeu nu ne-a dat numai avantaje vremelnice, dar S-a îngrijit și de bunăstarea noastră veșnică. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică.” „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: ‚Dă-Mi să beau!’, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar da apă vie.” (Ioan 3:16; 4:10). O, de-am fi cunoscut darul lui Dumnezeu, dacă am fi apreciat ce înseamnă acest dar al lui Dumnezeu pentru noi, l-am fi căutat stăruitor cu o perseverență neșovăitoare! Am fi oferit rugăminți și apeluri la Dumnezeu ca darul harului să nu

fie reținut și ca apa vieții să curgă să ne mulțumească sufletul plin de dor și sete. „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu.” Da, dacă darul lui Dumnezeu ar fi fost cunoscut, nu ar mai exista casă fără rugăciune, nici inimi ca piatra de insensibile.

Isus Hristos, Maiestatea cerului, a fost oferit lumii, a fost dat omului ca Mântuitor și Răscumpărător al lui. Pe bună dreptate locuitorii cerului și lumile necăzute vor privi cu uimire la lipsa de discernământ a omului, la nerecunoștința lui. Mulți au urât și refuzat cu dispreț darul lui Dumnezeu, deși Isus a îmbrăcat divinitatea Sa cu omenescul și, de dragul nostru, a devenit sărac ca prin sărăcia Lui să putem fi bogați. El a părăsit curțile cerului și a venit în lumea pârjolită, stricată și pângărită de păcat; a practicat tăgăduirea și jertfirea de sine, coborând mai mult și tot mai mult pe calea umilinței, ca noi să putem fi îmbogățiți și înălțați. Bogați cu case și pământuri, cu onoare lumească? Nu, ci ca să putem avea toată comoara nepieritoare a cerului, o greutate

veșnică de slavă.

„Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu.” O, dacă puterea înșelătoare și fermecătoare ar fi respinsă, ochii orbiți ar fi deschiși, inimile necredincioase ar fi făcute să înțeleagă, iar sufletele nemântuite ar cunoaște darul de negrăit și s-ar apropia de tronul harului cu rugăciuni insistente, cerând fierbinte să poată bea din apa vie. Dumnezeu dorește să facă de cunoscut darul Său. Isus dă „poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui; datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru; în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții, și să ne îndrepte pe calea păcii!” (Luca 1:77-79). „Dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu.” Cine este printre cei care cunosc deja darul lui Dumnezeu, care nu fac de cunoscut valoarea lui celor care nu-l cunosc? Dacă voi cunoașteți darul lui Dumnezeu, dacă știți din experiență ce binecuvântări a venit Hristos să reverse asupra celor care pier, vor tăcea buzele

voastre, va fi inima voastră nerecunoscătoare? Nu veți avea nici un interes față de ceilalți, și nu vă va păsa dacă ei cunosc sau nu calea mântuirii? Nu veți face altora de cunoscut lumina prețioasă a adevărului, ca și ei să știe, ca și ei să-L roage și să primească apa vie?

Vorbind despre fântâna lui Iacov, Isus i-a spus femeii: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 4:13, 14). Câți beau din fântâni crăpate care nu țin apă! Unii cred că, dacă ar putea avea un anume salariu care să-i ridice deasupra nevoilor vremelnice, ar fi fericiți. Dar când Domnul le împlinește dorința inimii și îi încearcă prin mai multe privilegii, ei își doresc în continuare o cantitate și mai mare, și la fel se întâmplă și cu celelalte lucruri. Foamea și setea lor crește în proporția în care și darurile Sale cresc, și omenescul strigă tot timpul: Dă-mi aceasta sau aceea, și nu voi mai flămânzi și înseta; dar când dorința este

satisfăcută, este o nevoie și mai mare. Dar este un dar pe care Dumnezeu dorește să-l reverse și care va fi ca apa vie, și celui care are părtășie cu Hristos nu-i va fi niciodată foame, nici sete...

Îi vom deschide inimile noastre lui Isus Hristos? Îl vom întrona în templul sufletului? Să nu ne aruncăm idoli și să nu ne predăm cu tot ce avem lui Dumnezeu? Dumnezeu a avut și are putere să facă florile frumoase și parfumate, și are putere să dea blândețe și smerenie inimii, să dea curăție și noblețe caracterului, să ne facă desăvârșiți în Isus. Putem avea o fire plăcută, un spirit blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Să ne gândim la darurile prețioase ale lui Dumnezeu, la îndurările Sale, să ne predăm cu tot al nostru Lui, ca să ne dea inimi pline de recunoștință, vieți pline de parfumul faptelor de dragoste, înclinația de a călca pe urmele pașilor lui Isus, căutând să-i salvăm pe cei care sunt pierduți.⁷

Cea mai curată bucurie nu se găsește în bogății și nici acolo unde lăcomia dorește neîntre-rupt cu înfocare, ci unde dom-

nește mulțumirea și unde dragostea jertfitoare de sine este principiul conducător...

În măsura în care dragostea lui Hristos ne umple inimile și ne controlează viața, lăcomia, egoismul și iubirea de comoditate vor fi biruite, și va fi plăcerea noastră să facem voia lui Hristos, ai cărui servi pretindem că suntem. Atunci fericirea noastră va fi proporțională cu faptele noastre altruiste, înrâurite de dragostea lui Hristos.⁸

¹ *Selected Messages*, vol. 1, pag. 291.

² *That I May Know Him*, pag. 145.

³ *The Signs of the Times*, 22 mai 1901.

⁴ *The Review and Herald*, 21 aprilie 1885.

⁵ *Testimonies*, vol. 2, pag. 598-600 engl. (cap. "Adunările noastre de tabără").

⁶ *The Signs of the Times*, 24 aprilie 1879.

⁷ *Idem.*, 19 iunie 1893.

⁸ *Testimonies*, vol. 3, pag. 382 engl. (cap. "Zecimi și daruri").

Nu uitați nici una din binefacerile Lui

„Binecuvântează suflete pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!” (Psalmii 103:2)

de J. CAMPOS – PERU

Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să nu uităm nici una din binefacerile pe care ni le dăruiește Dumnezeu în fiecare zi.

Noi primim zilnic din mâna Dumnezeului nostru binefaceri, însoțite de multe binecuvântări bogate.

„Dacă simțurile noastre nu s-au tocit de păcat și prin contemplarea imaginilor întunecate pe care Satan le prezintă în mod constant înaintea noastră, un torent fierbinte și continuu de recunoștință va ieși din inima noastră către Cel care zilnic ne încarcă cu binefaceri, pe care nu le merităm deloc.”¹

Binecuvântări spirituale

„Cei care, prin harul lui Dumnezeu au primit privilegiul intelectuale și spirituale, trebuie, pe măsură ce înaintează, să-i atragă și pe alții cu ei la un nivel mai înalt de perfecțiune. Și această lucrare, făcută ca să promoveze binele altora, se va bucura de cooperarea agenților nevăzuți. Pe măsură ce ne continuăm lucrarea cu credincioșie, vom avea aspirații înalte de neprihănire, sfințenie și o cunoștință desăvârșită a lui Dumnezeu.”²

„Minunată este lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o realizeze prin slujitorii Săi, ca numele Său să fie slăvit. Dumnezeu l-a făcut pe Iosif un izvor de viață pentru poporul egiptean. Viața acelei întregi națiuni a fost păstrată prin Iosif. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor înțelepților Babilonului. Și aceste izbăviri erau exemple care ilustrau pentru oameni binecuvântările spirituale oferite lor prin legătura cu Dumnezeul căruia se închinau Iosif și Daniel. În același fel, prin poporul Său de astăzi, Dumnezeu dorește să trimită lumii binecuvântări. Fiecare lucrător în a cărui inimă locuiește Hristos, oricine care este gata să dea pe față dragostea Sa față de

lume, este împreună lucrător cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. Pe măsură ce primește har de la Mântuitorul ca să dea și celorlalți, din întreaga lui ființă curge un torent de viață spirituală. Hristos a venit ca Mare Medic, ca să vindece rănilor pe care le-a făcut păcatul în familia omenească, iar Spiritul Său, lucrând prin slujitorii Săi, dă ființelor omenești suferinde și bolnave de păcat o putere mare de vindecare, care este eficientă atât pentru trup cât și pentru suflet. ‚În ziua aceea,‘ spune Scriptura, ‚se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție.‘ (Zaharia 13:1). Apele acestui izvor conțin proprietăți medicinale care vor

vindeca atât neputința fizică, cât și cea spirituală.”³

„Noi Îl primim pe Hristos prin cuvântul Său, iar Duhul Sfânt este dat ca să deschidă cuvântul lui Dumnezeu înțelegerii noastre, și să lămurească adevărurile sale inimii noastre. Trebuie să ne rugăm zi de zi ca atunci când citim cuvântul Său, Dumnezeu să trimită Spiritul Său să ne descopere adevărul care ne va întări sufletul pentru nevoia zilei.

Prin faptul că ne-a învățat să cerem în fiecare zi ceea ce ne este necesar – binecuvântări atât vremelnice cât și spirituale – Dumnezeu are un scop care este spre binele nostru. El dorește ca noi să ne dăm seama de dependența noastră față de grija Sa continuă, pentru că El caută să ne aducă în comuniune cu El. În această comuniune cu Hristos, prin rugăciunea și studiul adevărurilor mărețe și prețioase ale cuvântului Său, vom fi hrăniți ca sufletele flămânde, ca cei care însetează vom fi înviorați la izvorul vieții.”⁴

„Toți cei care doresc binecuvântarea lui Dumnezeu, așa cum a dorit-o Iacov, și care doresc să se apuce de făgăduințe cum a făcut Iacov, și să fie la fel de stăruitori și perseverenți cum a fost el, vor izbuti așa cum el a izbutit. Există atât de puțină exercitare a credinței adevărate, și atât de puțin din greutatea adevărului apasă asupra multor preinși credincioși pentru că sunt delăsători în lucrurile spirituale. Ei nu primesc binecuvântare pentru că nu doresc să depună eforturi, să-și tăgăduiască eul, să agonizeze înaintea Domnului, să se roage mult și cu stăruință pentru ea și de aceea ei

nu o primesc. Acea credință care va rămâne în timpul strâmtorării trebuie ca acum să fie exercitată zilnic. Cei care nu depun eforturi puternice acum, ca să exercite o credință perseverentă, vor fi cu totul nepregătiți să exercite acea credință care îi va face în stare să stea în picioare în ziua strâmtorării.”⁵

Binecuvântare în cămin

„Apoi să te bucuri... de toate bunurile pe care ți le-a dat Domnul Dumnezeuul tău, ție și casei tale.’ Ar trebui să i se aducă mulțumire și laudă lui Dumnezeu pentru binecuvântările vremelnice și pentru orice mângâiere revarsată asupra noastră. Dumnezeu dorește ca fiecare familie pe care o pregătește să locuiască în locașurile veșnice de sus să-I aducă slavă pentru comorile bogate ale harului Său. Dacă cei mici ar fi educați și instruiți în viața de cămin să fie recunoscători Dătătorului pentru toate lucrurile bune, am vedea o fărâma din harul ceresc dat pe față în familiile noastre. În viața de cămin se va vedea voieșie, iar tinerii, când ies din astfel de cămine, vor aduce cu ei un spirit de respect și reverență în sala de clasă și în biserică. În sanctuarul unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său, ar fi o bună frecvență și un respect pentru toate rânduielile închinării Sale și se vor oferi laudă recunoscătoare și mulțumire pentru toate darurile providenței Sale.

Dacă s-ar îndeplini cuvântul Domnului cu tot atâta strictețe cum era poruncit Israelului din vechime, tații și mamele ar da copiilor lor un exemplu care ar fi de cea mai mare valoare...

Orice binecuvântare vremelnică ar fi primită cu recunoștință, și orice binecuvântare spirituală ar deveni de două ori mai prețioasă pentru că discernământul fiecărui membru al familiei a fost sfințit de Cuvântul adevărului. Domnul Isus este foarte aproape de cei care prețuiesc în felul acesta darurile Sale binevoitoare, considerând că toate lucrurile lor bune vin de la Dumnezeu cel binevoitor, iubitor și purtător de grijă și recunoscându-L ca pe marele Izvor al oricărei mângâieri și consolări, sursa nesecată a harului.”⁶

„Dacă am dori să ne exprimăm mai mult credința, să ne bucurăm mai mult în binecuvântările pe care știm că le avem – marea îndurare și dragoste a lui Dumnezeu – am avea mai multă credință și o mai mare bucurie. Nici o limbă nu poate să exprime, nici o minte mărginită nu poate să priceapă binecuvântarea care rezultă din aprecierea bunătății și dragostei lui Dumnezeu. Chiar pe pământ putem avea bucurie cât un izvor nesecat, care nu se oprește pentru că [este] alimentat de la râul care curge de la tronul lui Dumnezeu.”⁷

„O familie bine disciplinată, care Îl iubește pe Dumnezeu și ascultă de El, va fi veselă și fericită. Tatăl, când se întoarce de la munca lui zilnică, nu va aduce nedumeririle lui în cămin. El va simți că cercul familiei, căminul, este prea sacru ca să fie tulburat cu nedumeriri nefericite. Când a plecat de acasă, el nu l-a lăsat pe Mântuitorul lui și religia lui în spate. Amândoi l-au însoțit. Influența plăcută a căminului lui, binecuvântarea soției și dragostea copiilor îi fac poverile

ușoare, și el se întoarce cu pace în inimă, și cu cuvinte vesele de încurajare pentru soția și copiii lui, care așteaptă să-l întâmpine cu bucurie la venire. Când se pleacă împreună cu familia la altarul de rugăciune, ca să ofere lui Dumnezeu mulțumirile lui pline de recunoștință pentru grija continuă față de el și cei dragi ai lui de-a lungul zilei, îngerii lui Dumnezeu planează în încăpere și poartă rugăciunile fierbinți ale părinților temători de Dumnezeu la Cer, ca tămâie frumos mirositoare, și la care se răspunde prin binecuvântări.”⁸

Binecuvântări la muncă

„Unii cred cu adevărat că bogățiile și trândăvia sunt binecuvântări; dar cei care sunt tot timpul ocupați, și care se ocupă de treburile lor zilnice cu voieșie sunt cei mai fericiți și se bucură de cea mai bună să-nătate... Sentința că omul trebuie să trudească pentru pâinea lui de toate zilele, și făgă-duința fericirii și slavei viitoare, amândouă au venit de la același tron, și amândouă sunt bine-cuvântări.

Sărăcia, în multe cazuri, este o binecuvântare; deoarece îi împiedică pe tineri și copii ca să nu fie ruinați de inactivitate. Puterile atât fizice cât și mentale ar trebui cultivate și dezvoltate în mod corespunzător. Prima grijă continuă a părinților ar trebui să fie aceea de a vedea că cei mici au constituții viguroase, și că pot fi bărbați și femei sănătoase. Este imposibil să se ajungă la această țintă fără exercițiu fizic.”⁹

„Atenția conștiințioasă acordată celor pe care lumea le numește ‚lucruri mici’ face din viață un succes. Micile fapte de

*Prin faptul că ne-a învățat să cerem în fiecare zi ceea ce ne este necesar ...
Dumnezeu are un scop care este spre binele nostru.*

dragoste, micile acte de tăgă-duire de sine, rostirea de cuvinte simple de ajutorare, paza împotriva păcatelor mici – acestea înseamnă creștinism. O recunoaștere plină de mulțumire a binecuvântărilor zilnice, o folosire înțeleaptă a ocaziilor zilnice, o cultivare sânguincioasă a talentelor încredințate – aceasta cere Stăpânul.

Acela care îndeplinește cu credincioșie micile datorii va fi pregătit să răspundă la pretențiile unor răspunderi mai mari. Omul care este amabil și curtenitor în viața de zi cu zi, care este generos și iertător în familia lui, a cărui năzuință continuă este să-și facă familia fericită, va fi primul care își va lepăda eul și va face sacrificii când Maestrul cere aceasta.”¹⁰

Îndatorați pentru binefacerile Sale

„Puterea lui Dumnezeu se dă pe față prin bătaia inimii, prin activitatea plămânilor și prin curenții de viață care circulă prin miile de canale diferite ale corpului. Noi Îi suntem îndatorați pentru fiecare moment al existenței, și pentru toate mângâierile vieții. Puterile și capacitățile care îl ridică pe om deasupra crea-turilor de jos sunt înzestrări ale Creatorului.

El ne dăruiește din plin binefacerile Sale. Noi Îi suntem datori pentru hrana pe care o mâncăm, pentru apa pe care o

bem, hainele pe care le purtăm și aerul pe care îl respirăm. Fără grija Sa providențială deosebită, aerul ar fi umplut de molimă și otravă. El este un binefăcător și susținător generos.

Soarele care luminează pământul și dă strălucire întregii naturi, strălucirea nepământescă și sărbătorească a lunii, splendorile firmamentului presărat cu stele sclipitoare, aversa de ploaie ce înviorează pământul și face vegetația să erupă, toate lucrurile prețioase din natură în bogăția lor variată, copacii semeți, arbuștii și plantele, grâul care se unduiește, cerul albastru, pământul îmbrăcat cu verdeață, alternanța dintre zi și noapte, anotimpurile care se reînnoiesc mereu, toate vorbesc omului despre dragostea Creatorului său.

El ne-a legat de Sine prin toate aceste semne din cer și de pe pământ. El veghează asupra noastră cu mai multă grijă decât își veghează o mamă copilul bolnav. ‚Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El.’ (Psalmii 103:13).”¹¹ „Fiecare binecuvântare revărsată asupra noastră cere un răspuns înapoi spre Autorul tuturor îndurărilor primite de noi. Creștinul ar trebui ca adesea să-și revizuiască viața din trecut și să-și amintească cu recunoștință de izbăvirile prețioase pe care Dumnezeu le-a făcut pentru el,

sprijinindu-l în încercare, deschizând căi înaintea lui când toate păreau întunecate și amenințătoare, întărindu-l când era gata să cadă în descurajare. El ar trebui să le recunoască pe toate ca pe niște dovezi ale purtării de grijă a îngerilor. Și, având în vedere toate aceste binecuvântări nenumărate, el ar trebui ca adesea să întrebe cu o inimă supusă și plină de recunoștință: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12).

Timpul nostru, talentele și bunurile noastre ar trebui consacrate cu sfințenie Celui care ne-a încredințat aceste binecuvântări. Ori de câte ori suntem izbăviți în mod special, sau ni se acordă favoruri noi și neașteptate ar trebui să recunoaștem bunătatea lui Dumnezeu, nu doar prin exprimarea recunoștinței noastre prin cuvinte, ci, asemenea lui Iacov, prin daruri și jertfe

aduse cauzei Sale. După cum primim în mod continuu binecuvântările lui Dumnezeu, în același fel trebuie să dăm fără întrerupere.”¹²

„După cum primim în mod continuu binecuvântările lui Dumnezeu, în același fel trebuie să dăm fără întrerupere. Când cerescul Binefăcător încetează să ne mai dea, atunci putem fi scutiți; pentru că nu vom avea nimic de oferit. Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată fără dovada dragostei Sale, prin aceea că ne-a făcut bine...”

Noi suntem susținuți în fiecare moment de grija lui Dumnezeu și ținuti de puterea Sa. El așază mâncare pe mesele noastre. El ne dă somnul liniștit și înviorător. El ne aduce săptămânal în Sabat ca să ne odihnim de munca vremelnică și să ne închinăm Lui în casa Lui. El ne-a dat cuvântul Său să fie o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Pe paginile lui sfinte găsim sfaturile înțelepciunii; și ori de câte ori ne înălțăm inimile către El în

pocăință și credință, El ne acordă binecuvântările harului Său. Deasupra tuturor se află darul infinit al Fiului iubit al lui Dumnezeu, prin care curg toate celelalte binecuvântări pentru această viață și pentru viața viitoare.

Cu siguranță, bunătatea și îndurarea ne însoțesc la fiecare pas. Până când nu ne dorim ca Tatăl nemărginit să înceteze să reverse asupra noastră darurile Sale, să nu exclamăm cu nerăbdare: Nu se mai termină cu datul? Nu numai că ar trebui să-I

înapoiem lui Dumnezeu cu credincioșie zecimea, pe care o pretinde ca fiind a Sa, ci ar trebui să aducem în visteria Sa ofranda noastră ca pe o jertfă de recunoștință. Cu inimi bucurate, să aducem Creatorului nostru primele roade ale tuturor darurilor Sale bogate – bunurile cele mai alese, slujirea noastră cea mai bună și mai sfântă.

Singura cale de a manifesta recunoștință

Domnul nu are nevoie de darurile noastre. Nu putem să-L îmbogățim cu ele. Psalmistul spune: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” (1 Cronici 29:14). Cu toate acestea, Dumnezeu ne îngăduie să arătăm că apreciem îndurările Sale prin eforturi jertfitoare de sine pentru a le extinde și la alții. Aceasta este singura cale prin care putem să ne dăm pe față recunoștința și dragostea față de Dumnezeu. El nu a prevăzut alta.”¹³

„O parte a lucrării voastre este să-i învățați pe cei pe care îi aduceți la adevăr să aducă zecimea în vistierie, ca recunoaștere a dependenței lor de Dumnezeu. Ei ar trebui luminați pe deplin cu privire la datoria lor de a înapoia Domnului ceea ce-I aparține. Porunca de a plăti zecime este atât de clară încât nu există nici o scuză pentru nesocotirea ei. Dacă neglijați să-i educați pe noii convertiți cu privire la aceasta, lăsați nefăcută o parte foarte importantă a lucrării voastre...”

Toți ar trebui să fie învățați să facă ce pot pentru Maestru; să-I dea după cum i-a făcut să prospere. El pretinde ca fiind a Sa o zecime din venitul lor, fie mic sau mare; iar cei care rețin aceasta, Îl jefuiesc și nu se pot aștepta ca mâna Sa, care face să prospere, să fie cu ei. Chiar dacă biserica este compusă în mare parte din frați săraci, chestiunea binefacerii sistematice ar trebui să fie explicată amănunțit, și planul să fie primit din toată inima. Dumnezeu poate să-Și împlinească făgăduințele. Resursele Sale sunt infinite, și El le folosește pentru realizarea voinței Sale. Și când vede o îndeplinire credincioasă a datoriei de a plăti zecimile, adesea, în providența Sa înțeleaptă, deschide căi prin care să crească. Cel care urmează rânduiala lui Dumnezeu în puținul care i-a fost dat, va primi înapoi ca cel care revarsă din abundența lui...

Nimeni să nu neglijeze să dea cu credincioșie instrucțiuni clare cu privire la zecime. Să se dea instrucțiuni cu privire la a da lui Dumnezeu ce este al Său; pentru

Noi Îi suntem datori [lui Dumnezeu] pentru fiecare moment al existenței, și pentru tot confortul vieții.

că Domnul nu-i va lăuda pe cei care Îl jefuiesc în zecimi și daruri. De multe ori va fi nevoie să se prezinte poporului datoria cu privire la această chestiune ca să dea lui Dumnezeu ce este al Său. Cel care prezintă primul adevărul unei persoane să fie credincios în prezentarea acestei chestiuni și acela care continuă lucrarea cu acel suflet să explice și el cerința lui Dumnezeu cu privire la zecime, ca oamenii să vadă că, în toate punctele, lucrătorii învață același adevăr și sunt un gând în a-i îndemna să dea ascultare de toate cerințele lui Dumnezeu.”¹⁴

„Dacă mijloacele ar curge în tezaur conform cu acest plan stabilit în mod divin – o zecime din toate veniturile și daruri generoase – ar fi un belșug de mijloace pentru înaintarea lucrării Domnului.”¹⁵

Domnul să ne binecuvânteze din belșug în aducerea credincioasă a recunoștinței noastre față de El. Amin.

¹ *The Review and Herald*, 7 ianuarie 1890

² *Astăzi cu Dumnezeu*, pag. 253 engl.

³ *Sfaturi pentru sănătate*, pag. 182 (ed. Alege viața)

⁴ *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 112, 113 engl. (cap. 6: “Rugăciunea Domnului”).

⁵ *Istoria mântuirii*, pag. 80.

⁶ *Îndrumarea copilului*, pag. 108, 109.

⁷ *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, pag. 135.

⁸ *Selected Messages*, vol 2, pag. 439, 440.

⁹ *Îndrumarea copilului*, pag. 262, 263.

¹⁰ *Solii către tineret*, pag. 143 engl. (cap. 37: “Credincios în cele mai mici lucruri”)

¹¹ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 10.

¹² *Patriarhi și profeți*, pag. 187, 188 engl. (cap. 17: “Fuga și exilul lui Iacov”).

¹³ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 10, 11.

¹⁴ *Evanghelizarea*, pag. 155, 156.

¹⁵ *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 75 (cap. 7: “Avertizare împotriva fățarniciei”).

Firma familiei

de M. ESTEVEZ – S.U.A.

Biblia descrie o imagine frumoasă a planului lui Dumnezeu în crearea acestei lumi: „Domnul a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Genesa 1:27, 28).

„Dumnezeu l-a creat pe om pentru propria Sa slavă ca, după încercare și probă, familia omenească să devină una cu familia cerească. Intenția lui Dumnezeu era să repopuleze cerul cu familia omenească, dacă avea să se arate ascultătoare de orice cuvânt al Său.”¹

Adam a devenit vicerege al acestui prim domeniu pe care Dumnezeu l-a încredințat răspunderii sale. „Pentru că prin El [Isus] au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnie, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” (Coloseni 1:16). Dar atunci când primii noștri părinți au păcătuit, această strălucire a fost uzurpată de la ei, și noi a trebuit să fim cumpărați cu prețul sângelui lui Hristos. În felul acesta, am devenit ai Săi atât prin creațiune, cât și prin răscumpărare.

„Creatorul tuturor lucrurilor este proprietarul original. Noi suntem ispravnicii Săi. Tot ce avem ne este încredințat de El pentru a fi folosit în conformitate cu îndrumarea Sa.

Aceasta este obligația fiecărei ființe omenești. Ea are de a face cu întreaga sferă de activitate omenească. Fie că o recunoaștem sau nu, noi suntem ispravnici, înzestrați de Dumnezeu cu talente și facilități și așezați în lume ca să facem lucrarea stabilită de El.

Banii nu sunt ai noștri; casele și pământurile, tablourile și mobila, hainele și articolele de lux nu ne aparțin. Noi suntem peregrini, suntem străini. Nouă doar ne-au fost încredințate acele lucruri care sunt necesare pentru sănătate și viață... Binecuvântările noastre vremelnice ne sunt date în grijă ca să dovedim dacă ni se pot încredința bogățiile veșnice. Dacă răbdăm încercarea lui Dumnezeu, vom primi acea proprietate cumpărată care va fi a noastră – slava, cinstea și nemurirea.”²

Chiar și familiile noastre îi aparțin lui Dumnezeu. El a înființat firma familiei ca să împlinească planurile Sale.

„Firma familiei este o societate sfântă în care fiecare membru trebuie să joace un rol, fiecare ajutându-l pe celălalt. Lucrarea familiei este să se miște lin, asemenea diferitelor părți ale unei mașinării bine regulate.

Fiecare membru al familiei ar trebui să-și dea seama că asupra lui personal zace răspunderea de a-și face partea în adăugarea de confort, ordine și regularitate în familie.”³

„Lucrarea noastră în această lume ... este să vedem ce virtuți putem să îi învățăm pe copiii și familiile noastre să posede, ca să aibă o influență asupra altor familii și, în felul acesta, să fim o putere educativă chiar dacă niciodată nu o să mergem la catedră. O familie bine ordonată și bine disciplinată este mai prețioasă în ochii lui Dumnezeu decât aurul curat, chiar decât aurul din Ofir.”⁴

Influența unei familii bine ordonate se va simți asupra altor familii și, în felul acesta, ea împlinește planul lui Dumnezeu. Intenția Lui nu s-a schimbat niciodată – nu a fost decât amânată.

„Misiunea căminului se întinde dincolo de membrii ei. Căminul creștin trebuie să fie un exemplu, care să ilustreze superioritatea principiilor adevărate ale vieții.”⁵

Ordinea este prima lege a cerului, iar familiile de pe pământ ar trebui să caute în mod continuu să urmeze principiile guvernării lui Dumnezeu.

„Este nevoie de o veghere continuă ca principiile care stau la temelia guvernării familiei să nu fie neglijate. Domnul dorește ca familiile de pe pământ să fie simboluri ale familiei din cer. Și

când familiile de pe pământ sunt conduse bine, aceeași sfințire a Spiritului va fi adusă în biserică.”⁶

Tatăl

Să luăm în considerare rânduiala guvernării lui Dumnezeu în firma familiei. Soțul și tatăl este capul familiei și răspunzător înaintea lui Dumnezeu în calitate de director general al ei.

„Căminul este o instituție a lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât ca cercul familiei, tatăl, mama și copiii, să existe în această lume asemenea unei firme...

Tatăl este legătura familiei și cel care unește comorile căminului, legând prin afecțiunea lui puternică, serioasă și devotată pe membrii familiei în cea mai puternică legătură a unirii.

Numele lui, de ‚legătură a familiei’ (engl. ‚house band’, descompunerea englezescului ‚husband’=soț) definește bine poziția de soț... Am văzut că doar puțini tați își dau seama de răspunderea lor.”⁷

Tatăl mai este și întreținătorul principal al familiei. „Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine. Nevastă-ta este ca o viță roditoare înlăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale.” (Psalmii 128:2, 3).

De la tată se cere să dezvolte obiceiuri de hărnicie și să-i educe pe copii să fie folositori. „Cel care are în răspunderea lui o familie, se află sub obligația, ca ispravnic al lui Dumnezeu, să dea un exemplu corect copiilor lui. El trebuie să-i educe să fie inteligenți și utili, să folosească puterea dată lor de Dumnezeu pentru

*Firma familiei
este o societate sfântă în care fiecare
membru trebuie să joace un rol,
fiecare ajutându-l pe celălalt.*

înaintarea lucrării Sale în lume. Prin învățatură și exemplu, el trebuie să-i instru-iască să fie ispravnici credincioși. Ei trebuie să fie educați să înțeleagă faptul că au în grijă comori împrumutate care trebuie să fie folosite în avantajul cel mai mare al serviciului lui Dumnezeu.

Învățați-i pe copii că nimic nu trebuie reținut de la Dumnezeu, că toate darurile lor trebuie folosite pentru promovarea slavei Sale. Învățați-i să cultive un sentiment al răspunderii față de folosirea înțeleaptă a capacităților încredințate lor, valorificându-le și perfecționându-le prin folosire. Ei sunt răspunzători pentru exercitarea chibzuită a oricărei facultăți.”⁸

Tatăl trebuie să-și ia timp să lucreze cu copiii săi exercitându-și în felul acesta influența asupra copiilor lui. „Tatăl, în calitate de cap al căminului lui, ar trebui să știe cum să-și educe copiii pentru datorie și ca să fie folositori. Aceasta este o lucrare specială, mai presus decât oricare alta... Dacă este angajat în activități care închid aproape

cu totul ușa utilității lui în familie, ar trebui să caute o altă slujbă care să nu-l împiedice să petreacă timp cu copiii lui. Dacă îi neglijează, atunci este necredincios față de ceea ce i-a fost încredințat de Dumnezeu.”⁹

Obiceiurile de hărnicie se vor dezvolta în mod firesc o dată cu simțul proprietății. „Simțământul că sunt proprietarii căminului lor i-ar inspira cu o puternică dorință de îmbunătățire. Curând, ei ar dobândi arta de a face planuri pentru ei înșiși; copiii ar fi educați să fie harnici și economi, iar puterea intelectuală s-ar întări mult.”¹⁰ Tatăl nu ar trebui să se disperseze de datoria de a oferi ceea ce este „nevoie pentru sănătatea cât și pentru morala copiilor lui... și de a oferi mijloace care să ușureze munca soției lui.”¹¹

De asemenea, el trebuie să dovedească apreciere față de partenerul lui din firmă îm-părțind cu soția mijloacele pe care le-a primit prin munca lui. „Oferă soției tale o parte din banii pe care îi primești. Aceștia să fie ai ei, și să-i folosească așa cum dorește.”¹²

Educația copiilor ar trebui să includă și cunoașterea finanțelor căminului.

„Trebuie să vă ajutați unul pe altul. Să nu considerați că este o virtute aceea de a ține strâns baierile pungii, refuzând să-i dai soției tale bani.

Trebuie să acorzi soției tale o anumită sumă de bani săptămânal și să o lași să facă ce dorește cu acești bani.”¹³

Mama

În cămin, răspunderea mamei este fără egal. Ea nu este numai ajutorul potrivit pentru soțul ei, ci, mult mai important, ea este învățătorul din cămin.

„Mama este regina căminului, iar copii sunt supușii ei. Ea trebuie să-și conducă familia cu înțelepciune, cu toată demnitatea ei de mamă. Influența ei în cămin trebuie să fie supremă; cuvântul ei, lege...”

Copiii să fie învățați să-și privească mama, nu ca pe o sclavă care muncește tot timpul pentru ei, ci ca pe o regină care trebuie să-i îndrume și să-i îndrepte, dându-le învățătură peste învățătură și poruncă peste poruncă.”¹⁴ Nu există nici o parte a căminului în care influența ei să nu fie simțită. „Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de venituri.” (Proverbele 31:11).

„Ea se scoală când este încă noapte și dă hrană casei sale, și

împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale. Se gândește la un ogor și-l cumpără; din rodul muncii ei sădește o vie. Ea își încinge mijlocul cu putere, și își oțelește brațele. Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Ea pune mâna pe furcă, și degetele ei țin fusul. Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit.” (Proverbele 31:15-20).

Prin aplicații practice, mama îi va conduce pe copii să învețe să fie economi, harnici și responsabili.

„Învățați-i [pe copiii voștri] să-și folosească mințile cât de mult cu putință, să-și planifice lucrul în așa fel încât să-l poată face repede și bine. Învățați-i să fie rapizi și energici în lucrul lor, să economisească timp ca nici un minut să nu fie pierdut din timpul alocat muncii. Învățați-i să fie îngrijiiți și ordonați. Dacă este posibil, învățați-i atât pe băieți, cât și pe fete cum să gătească și cum să fie folositori în orice aspect al muncii din cămin. Încurajați-i să fie îngrijiiți și ordonați. Este de datoria voastră să-i pregătiți în așa fel încât să fie în stare ca peste ani să aibă grijă de propria lor familie.

Toate aceste lucruri iau timp. Cer răbdare. Mintea mamei

trebuie să fie clară, nu obosită și împovărată cu multe alte responsabilități. Nu vă puteți permite să vă folosiți energiile în lucrul din afară încât să nu mai puteți să vă îndepliniți datoria de a vă educa mica turmă din cămin. Amintiți-vă că ei sunt proprietatea lui Hristos. Învățați zilnic de la Hristos, ca să puteți fi în stare să-L faceți de cunoscut copiilor voștri.”¹⁵

Copiii

Copiii sunt ispravnici în proces de învățare. Ei aparțin firmei familiei, împărtășesc privilegiile ei, sunt îndreptățiți să ia parte la întrunirile familiei. „Dumnezeu dorește ca, din cei mai fragezi ani, toți copiii credincioșilor să fie educați să contribuie la ducerea poverilor pe care părinții lor trebuie să le poarte prin aceea că au grijă de ei. Ei au camerele lor în cămin și au dreptul și privilegiul de a avea un loc în consiliul familiei. Dumnezeu le cere părinților să-și hrănească și să-și îmbrace copiii. Dar obligațiile părinților și ale copiilor sunt reciproce. Din partea copiilor se cere să-și respecte și să-și onoreze părinții.”¹⁶ Fiind o parte integrantă a familiei noi trebuie să le cerem cooperarea și, pe cât este cu putință, să le permitem să ia parte la planurile ei.

„În educarea copiilor în cămin principiul cooperării este de neprețuit. Din primii ani, copiii ar trebui conduși să simtă că fac parte din firma familiei. Chiar și cei micuți ar trebui să fie învățați să participe la muncile de zi cu zi și ar trebui făcuți să simtă că este nevoie de ajutorul lor și că acesta este apreciat. Cei mai mari ar trebui să fie asistenții părinților lor, luând parte la planurile lor și împărțind cu ei responsabilitățile și poverile lor. Tații și mamele să-și ia timp să-i învețe pe copii, să le arate că prețuiesc ajutorul lor, că doresc încrederea lor și că se bucură de compania lor, iar atunci copiii nu vor fi zăbavnici la ascultare. Nu numai că poverile părinților vor fi ușurate, și copiii vor primi o educație practică de o valoare inestimabilă, dar se vor întări și legăturile căminului și se va adânci însăși temelia caracterului.”¹⁷

Pentru dezvoltarea simetrică a caracterelor, educația copiilor ar trebui să includă și cunoașterea finanțelor căminului. „Banii care ajung la tineri fără ca ei să fi depus un efort prea mare, nu vor fi prețuiți. Unii trebuie să-și câștige banii prin muncă grea și lipsuri, dar cât mai în siguranță se află acei tineri care știu de unde provin banii lor de cheltuială, și care știu ce costă hainele și mâncarea lor și ce înseamnă să cumperi o casă!”¹⁸

Sub o supraveghere înțeleaptă, copiii ar trebui să învețe cum să-și administreze banii din care vor sacrifica dorințele lor în favoarea cauzei lui Dumnezeu și a celor în nevoie. „Fiecare tânăr și fiecare copil să fie învățat, nu numai cum să rezolve probleme imaginare, ci și cum să țină un raport exact al banilor primiți și

cheltuiți. Să învețe folosirea corectă a banilor folosindu-i. Fie că sunt primiți de la părinți sau câștigați prin muncă, băieții și fetele să învețe să aleagă și să cumpere haine, cărți și alte lucruri de care au nevoie; și, ținând un raport al cheltuielilor, vor învăța, cum nu ar putea învăța prin nici o altă metodă, valoarea și întrebuintarea banilor.

Această educație îi va ajuta să deosebească adevărata economie de zgârcenie pe de o parte și risipă, pe de alta. Dirijată corect, ea va încuraja obiceiurile de binefacere. Îi va ajuta pe tineri să învețe să dea, nu dintr-un simplu impuls de moment, atunci când le sunt stârnite simțurile, ci în mod regulat și sistematic.”¹⁹

„Copiii pot să învețe să-și dovedească dragostea față de Hristos prin renunțarea la fleacurile nefolositoare, pentru cumpărarea cărora mulți bani alunecă printre degete. Această lucrare ar trebui făcută în fiecare familie. Ea cere tact și metodă, dar va fi cea mai bună educație pe care o pot primi copiii. Și dacă toți copiii își prezintă darurile lor înaintea Domnului, acestea vor fi asemenea unor râulețe care, când sunt unite și curg laolaltă, formează un fluviu.

Țineți o cutie pentru bani pe raft sau într-un loc sigur la vedere în care copiii să poată pune darurile lor pentru Domnul... În felul acesta, ei pot fi educați pentru Dumnezeu.”²⁰

„Sunt multe căi prin care copiii pot câștiga bani și pot să-și facă partea în aducerea de daruri de mulțumire lui Isus care Și-a dat viața pentru ei... Ei ar trebui să fie învățați că banii pe care îi

câștigă nu sunt ai lor ca să-i cheltuiască așa cum alege mintea lor fără experiență, ci să-i folosească în mod chibzuit și să-i dea să fie folosiți în scopuri misionare. Ei nu ar trebui să fie mulțumiți să ia bani de la tata și mama și să-i pună în cutia pentru daruri, când aceștia nu sunt ai lor. Ci să-și spună: „Să dau din ceea ce nu m-a costat nimic?”²¹

Economia

Părinții vor da tonul felului în care banii sunt folosiți în cămin. Lipsa, din partea părinților, a unui sistem de organizare și a ordinii cu privire la finanțe va imprima același caracter defectuos în copiii lor. „Toți ar trebui să învețe cum să țină socotelile casei. Unii neglijează această lucrare considerând-o neimportantă, dar acest lucru este greșit. Toate cheltuielile ar trebui notate cu exactitate.”²² Aceasta înseamnă că trebuie să se nască o metodă simplă dar exactă de notare a venitului și cheltuielilor. Și mai important, acest raport trebuie ținut la zi; altfel nu va prezenta o imagine exactă a situației financiare a familiei. Această contabilitate va înlesni economia, deoarece scurgerilor financiare sunt sub forma unor cheltuieli ocazionale care se repetă pe neobservate. „Nu vă irosiți banuții cumpărând lucruri nefolositoare. S-ar putea să credeți că aceste sume mici nu se ridică la mult, dar acești mulți bani mărunți se vor dovedi un întreg mare...”

Domnul dorește ca poporul Său să fie atent și cu grijă. El dorește ca ei să caute să fie economi în toate, și să nu risipească nimic.

Sumele cheltuite zi de zi pentru lucruri nefolositoare, cu gândul că: „Nu face decât doi bănuți”, „Nu face decât cinci bănuți”, par foarte mici; dar înmulțiți aceste nimicuri cu zilele anului și pe măsură ce anii trec, mulțimea de cifre va părea aproape incredibilă.”²³

Folosirea câștigurilor noastre ar trebui să se facă în ordine prioritară. „Cerințele lui Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc. Noi nu facem voia Sa dacă Îi dedicăm ce a rămas din venitul nostru după ce au fost împlinite toate nevoile noastre imaginare. Înainte ca vreo parte din câștigurile noastre să fie folosită, trebuie să luăm de acolo și să-I dăm acea parte pe care o pretinde... O parte din acest venit trebuie pus deoparte pentru săraci, și o mare parte pentru cauza lui Dumnezeu. Când ceea ce pretinde Dumnezeu este dat Lui, restul va fi sfințit și binecuvântat spre folosul nostru. Dar atunci când omul Îl jefuiește pe Dumnezeu prin reținerea a ceea ce El cere, blestemul Lui va fi asupra a tot ce are.”²⁴ În al doilea rând, economisiți în mod sistematic o parte din venitul vostru. Poate fi a zecea parte așa cum se

consideră de obicei ca fiind potrivit sau o cantitate pe care o hotărâți voi. „În fiecare săptămână, să depuneți într-un loc sigur o parte din salariul vostru și să nu vă atingeți de ea decât în caz de boală, sau ca să o înapoiați Dătătorului ca dar pentru Dumnezeu.”²⁵

Concluzie

„După multă vreme stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala.” (Matei 25:19). El le cere servilor Săi să dea socoteală de isprăvnicia lor. Tații și mamele vor fi întrebați: „Unde este turma care îți fusese dată, turma aceea frumoasă? (Ieremia 13:20 u. p. engl.). Prin harul, pe care ni-l oferă Dumnezeu, putem răspunde în acea zi: „Iată-ne, pe mine și copiii pe care mi-ai dat.”

„Privilegiul părinților creștini de astăzi este, așa cum a fost privilegiul poporului lui Dumnezeu din vechime, să-și aducă împreună cu ei copiii în Țara Făgăduinței.

Doriți un cămin pentru Dumnezeu; doriți ca familia voastră să fie pentru Dumnezeu. Vreți să-i urcați la porțile cetății și să spuneți: „Iată-ne Doamne, eu și copiii pe care mi i-ai dat.” Ei pot fi bărbați și femei care au

crescut la statura de bărbați și femei, dar au rămas copiii voștri; iar educația voastră și vegherea voastră sunt binecuvântate de Dumnezeu, până când ei vor sta în picioare ca biruitori. Acum puteți spune: „Iată-ne, Doamne, eu și copiii pe care mi-ai dat.”²⁶

¹ CBVT, pag. 8.

² *Căminul adventist*, pag. 339.

³ Idem., pag. 162.

⁴ Idem., pag. 28.

⁵ Idem., pag. 27.

⁶ Idem., pag. 280.

⁷ Idem., pag. 192.

⁸ *The Signs of the Times*, 18 octombrie 1899.

⁹ *Căminul adventist*, pag. 202.

¹⁰ Idem., pag. 345.

¹¹ Idem., pag. 349, 350.

¹² Idem., pag. 350.

¹³ Idem.

¹⁴ Idem., pag. 211.

¹⁵ *Manuscript Releases*, vol. 19, pag. 72.

¹⁶ *Căminul adventist*, pag. 260.

¹⁷ *Educația*, pag. 285 engl. (cap. “Conlucrarea”).

¹⁸ *Căminul adventist*, pag. 359.

¹⁹ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 236.

²⁰ *Căminul adventist*, pag. 360, 361.

²¹ Idem., pag. 359.

²² Idem., pag. 346.

²³ Idem., pag. 355, 356.

²⁴ Idem., pag. 341, 342.

²⁵ Idem., pag. 368.

²⁶ *Îndrumarea copilului*, pag. 441.

Răspunzători pentru fiecare talant

„Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta...” (Luca 16:2).

de P. MANGUL – MOLDOVA

Isus Hristos, cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată, a descoperit unele dintre cele mai mari adevăruri ale Sale despre mântuire folosindu-Se de parabole. În Matei 25:14-30, prin parabola talanților, Isus explică felul cum Dumnezeu încredințează fiecărei persoane un talant sau dar care este esențial pentru mântuirea ei.

„Dumnezeu a împrumutat oamenilor talanți – un intelect care să inventeze, o inimă care să fie locul tronului Său, afecțiuni care să curgă spre alții în binecuvântări, o conștiință care să convingă de păcat. Fiecare a primit ceva de la Stăpân, și fiecare trebuie să-și facă partea în împlinirea lipsurilor lucrării lui Dumnezeu”¹

„Prezentul este ziua în care ne putem încrede. Fiecărei persoane i s-a încredințat un dar sau talant deosebit care trebuie să fie folosit pentru înaintarea împărțirii Răscumpărătorului. Tuturor slujitorilor responsabili ai lui Dumnezeu, de la cei mai de jos și mai necunoscuți până la cei din cele mai înalte poziții din biserică, li s-au încredințat bunurile Domnului.”²

Fiecăruia conform cu capacitatea lui

„S-a ajuns să se creadă că talentele sunt date numai unei clase favorizate, și că unii sunt excluși și, desigur, lor nu li se cere să aibă partea lor de trudă și răsplată. Dar nu așa se arată în parabolă. Când i-a chemat pe servii Lui, Stăpânul casei a dat fiecăruia lucrul *lui*. Întreaga familie a lui Dumnezeu are răspunderea de a folosi bunurile Domnului.”³

Planul lui Dumnezeu atunci când dă talente este diferit. Unuia îi dă mai multe, altuia mai puține, conform cu capacitatea fiecăruia. Nimeni să nu se plângă de talentele primite.

„Domnul are un loc pentru fiecare în marele Său plan.

Talentele, care nu sunt necesare, nu sunt date.”⁴

Fiecare primește potrivit cu capacitatea lui sau a ei. Cel care a primit mai mult, să nu se înalțe mai presus de celălalt care a primit mai puțin, iar cel care a primit mai puțin să nu-l invidieze și nici să nu se plângă de cel care are mai mult.

„Fiecăruia om, Dumnezeu i-a dat ,după puterea lui’. Talentele nu au fost împărțite după capriciu. Cel care are capacitatea să folosească cinci talanți primește cinci. Cel care nu poate valorifica decât doi, primește doi. Cel care poate folosi înțelept unul, primește unul. Nimeni nu trebuie să se plângă de faptul că nu a primit daruri mai mari; fiindcă Cel care le-a împărțit fiecăruia om este la fel de onorat de folosirea fiecăruia dar în parte, fie el mare sau mic.”⁵

O diversitate de daruri

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă unuia îi este dat, prin

Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiasi Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, talmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.” (1 Corinteni 12:4-11).

În marea Sa înțelepciune, Isus dă talanții în așa fel încât nimănui să nu-i lipsească nimic, dar și așa încât unul să-l poată completa sau „întregi” pe celălalt. Bisericii i se dă „felurite daruri”, toate spre slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor. Nu toți au aceleași talente, dar toți sunt chemați să lucreze în via Sa în armonie și unitate.

Numai prin rămânerea Duhului Sfânt în inima noastră putem să folosim înțelept aceste daruri și să le vedem înmulțite în slujirea lui Hristos.

Sunt unele daruri pe care le posedă doar puțini, dar de darurile cum sunt vorbirea, timpul, influența și sănătatea se bucură aproape toți.

Timpul

Toți, fără excepție, dețin timp. Toți îl au – fie săraci, tineri, bătrâni, educați sau fără educație. Spiritul Profeției ne spune:

„Timpul nostru îi aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Lui, și noi ne aflăm sub cea mai solemnă obligație de a-l folosi spre slava Sa. De nici un alt talant dat de El nu ne va cere o socoteală mai strictă decât de timpul nostru.”⁶

Vorbirea

Acesta este unul dintre cei mai prețioși talanți pe care i-a dat Dumnezeu ființelor omenești. Este nevoie ca el să fie angajat în măsură deplină în vestirea înțelepciunii și dragostei lui Dumnezeu ca o comoară prețioasă a harului Său. Este trist cât de adesea folosim acest talant cum nu se cuvine!

„Cultivarea și folosirea corectă a puterii vorbirii sunt legate de orice ramură a lucrării creștine; pătrunde în viața de cămin și în toate legăturile noastre unii cu alții. Ar trebui să ne obișnuim să vorbim pe un ton plăcut, să folosim un limbaj curat și corect și cuvinte care sunt amabile și curtenitoare. Cuvintele plăcute și amabile sunt ca roua și ploaia plăcută pentru suflet. Scriptura spune despre Hristos că harul era turnat pe buzele Sale ca să știe cum să ‚înviezeze cu vorba pe cel doborât de întristare.’ (Psalmii 45:2; Isaia 50:4). Și Domnul ne îndeamnă: ‚Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har’ (Coloseni 4:6) ‚ca să dea har celor ce-l aud’ (Efeseni 4:29)...

Nici un cuvânt să nu fie rostit în mod nesăbuit. Nici o vorbire de rău, nici o vorbire frivolă, nici o nemulțumire irascibilă sau aluzie necurată nu va ieși de pe buzele celui care Îl urmează pe Hristos. Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, spune: ‚Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură’ (Efeseni 4:29). Cuvânt stricat nu înseamnă numai cuvântul murdar. El înseamnă orice expresie care este contrară principiilor sfinte și curate și ale religiei fără pată. El cuprinde și aluziile nesfinte și insinuările ascunse spre rău. Dacă nu se

opune rezistență imediată la acestea, ele vor duce la păcate mari.”⁷

Ne va cere Dumnezeu socoteală pentru acest dar? Domnul Isus a declarat în mod solemn că „oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:36, 37).

Influența

Influența este un talant pe care îl are fiecare, fără excepție. Dar este important să observăm că, așa cum se întâmplă cu ceilalți talanți, și acesta poate avea ca rezultat binecuvântarea sau blestemul.

„Fiecare suflet este înconjurat de o atmosferă a lui proprie – o atmosferă încărcată poate cu puterea dătătoare de viață a credinței, curajului și speranței, și înmiresmată cu parfumul iubirii. Sau poate fi apăsătoare și rece din cauza nemulțumirii și a egoismului sau otrăvită de mândritura aducătoare de moarte a păcatului nutrit. Fiecare persoană cu care intrăm în contact este influențată în mod conștient sau inconștient de atmosfera care ne înconjoară.

Aceasta este o răspundere de care nu ne putem elibera. Cuvintele, faptele, îmbrăcămintea, purtarea, chiar și expresia feței noastre au o influență. De aceste impresii sunt legate rezultate spre bine sau spre rău, pe care nimeni nu le poate măsura. Fiecare impuls dat în felul acesta este o sămânță semănată care va aduce recolta ei. Este o verigă în lungul lanț al evenimentelor umane, despre care nu știm până unde se

întinde. Dacă prin exemplul nostru îi ajutăm pe alții să dezvolte principii bune, le dăm putere să facă binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influență asupra altora, și aceștia asupra altora. În felul acesta, prin influența noastră involuntară, mii pot fi binecuvântați.”⁸

Sănătatea

Dumnezeu dorește ca toți să fie sănătoși și să-și mențină corpul sănătos. Sănătatea este unul dintre talanții de mare importanță, pe care putem să-i folosim ca să servim atât lui Dumnezeu, cât și aproapelui nostru.

„Sănătatea este o binecuvântare a cărei valoare doar puțini o apreciază; și totuși de ea depinde, în mare măsură, eficiența puterilor noastre mentale și fizice. Pornirile și pasiunile își au locul lor în corp, și el trebuie menținut în cea mai bună stare fizică și sub cele mai spirituale influențe pentru ca talanții noștri să poată fi folosiți la cel mai înalt nivel...”

Folosirea greșită a puterilor noastre fizice scurtează perioada de timp în care viața noastră poate fi folosită spre slava lui Dumnezeu; și ne face incapabili de a îndeplini lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat s-o facem. Prin aceea că ne permitem să ne formăm obiceiuri greșite, stând până noaptea târziu, satis-făcându-ne apetitul în detrimentul sănătății, noi punem temelia slăbiciunii noastre corporale. Prin neglijarea exercițiului fizic, prin lucrul peste măsură cu mintea și trupul, dezechilibrăm sistemul nervos. Cei care își scurtează în felul acesta viața și se fac incapabili pentru slujire prin nerespectarea legilor naturii sunt vinovați de jefuirea lui

Dumnezeu. Ei îi jefuiesc și pe semenii lor. Ocazia de a-i binecuvânta pe alții, tocmai lucrarea pentru care Dumnezeu i-a trimis în lume, a fost scurtată prin faptele lor.”⁹

Folosirea credincioasă a talanților

„Dumnezeu dorește ca lucrătorii Săi să privească la El ca la Dăătorul tuturor lucrurilor pe care le dețin, să-și amintească de faptul că tot ce au și sunt vine de la Cel care este minunat în sfat și desăvârșit în lucrare. Atingerea delicată a mâinii medicului, puterea lui asupra nervilor și mușchilor, cunoștința lui despre organismul delicat al omului, sunt înțelepciunea puterii divine, care să fie folosită pentru binele omenirii suferinde. Îndemânarea cu care tâmplarul folosește ciocanul, puterea cu care fierarul face nicovala să răsunе, toate vin de la Dumnezeu. El i-a înzestrat pe oameni cu talanți, și dorește ca ei să caute sfat la El. În felul acesta, ei pot să folosească darurile cu o capacitate care nu dă greș, dovedind că sunt lucrători împreună cu Dumnezeu.”¹⁰

Pavel întărește acest adevăr prin următoarele cuvinte: „Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul proorociei să-l întrebuițeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă, cine face milostenie, să o facă cu bucurie.” (Romani 12:6-8).

Și Petru îi cheamă pe frați și pe surori la credincioșie în slujirea lui Dumnezeu. El arată în ce fel poate să aibă succes această slujire: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva să slujească după puterea care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (1 Petru 4:10, 11).

„Dacă dorim să fim recunoscuți ca ispravnici buni și credincioși, trebuie să facem o lucrare conștiințioasă și consacrată pentru Stăpân. El va răsplăti slujirea cinstită și harnică. Dacă oamenii își vor pune încrederea în El, dacă vor recunoaște mila și bunăvoința Lui, și vor umbla în umilință înaintea Lui, El va coopera cu ei. El le va spori talanții.”¹¹

Răsplată sau condamnare — care va fi?

„După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala.” (Matei 25:19).

„Fiecare talant care se întoarce la Stăpân va fi cercetat îndeaproape. Faptele și răspunderile serviciilor lui Dumnezeu nu vor fi considerate niște chestiuni lipsite de importanță. Fiecare individ va fi tratat în mod personal și i se va cere socoteală de talanții încredințați lui, fie că i-a folosit sau a abuzat de ei. Răsplata revărsată va fi proporțională cu valorificarea talanților. Pedepsa primită va fi în măsura în care s-a abuzat de acești talanți.”¹²

„Niciodată să nu pierdeți din vedere faptul că voi aparțineți lui Dumnezeu, că El v-a cumpărat cu un preț, și că trebuie să-I dați socoteală de toți talanții pe care vi le-a încredințat.”¹³

Fără excepție, toți vom fi chemați să dăm socoteală de lucrarea noastră și de talanții revărsați asupra noastră. O răspundere specială este așezată asupra acelora cărora le-au fost încredințate capacități și daruri mai mari: „Cui i s-a dat mult, i se

va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult.” (Luca 12:48).

Nici chiar cel care a primit mai puțin nu poate fi nepăsător față de darul primit, pentru că atunci când este vorba de mântuire, nimic nu este lipsit de importanță. În lucrarea de reformare a caracterelor noastre, toate lucrurile sunt însemnate. Chiar dacă ne-a înzestrat numai cu un singur talant, Dumnezeu ne va cere socoteală pentru folosirea credincioasă a lui.

Poate că uneori lucrurile pe care trebuie să le facem nu sunt ușoare și nici plăcute, dar nu avem nici un drept să renunțăm la datoria desemnată nouă. Răsplata este făgăduită pentru credincioșia noastră. Adesea, aceasta înmulțește încercările și necazurile pe care trebuie le întâmpinăm pe cale. Cu toate acestea, apostolul declara plin de încredere: „Socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8:18).

Avem o misiune încredințată nouă de Isus Hristos: „Duceți-vă și învățați-i... Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:19, 20). Hristos a făgăduit că va fi cu toți cei cărora le va face plăcere să lucreze pentru mântuirea sufletelor pentru împărăția lui Dumnezeu. El va fi întotdeauna lângă noi să ne învețe, să ne ajute și să ne apere în situațiile grele din viața noastră. El va fi întotdeauna lângă noi ca să

desăvârșască abilitățile fiecărui lucrător credincios, și să înmulțească talanții lui spre slava Sa.

„Stăpânul va cere fiecărui ispravnic al Său să dea socoteală de isprăvnicia lui, să arate ce a câștigat cu talanții încredințați lui. Cei care vor primi răsplata, nu-și vor atribui nici un merit pentru negoțul sârguincios; ei vor da toată slava lui Dumnezeu.”¹⁴

Concluzie

Dragi frați și surori, sunteți gata să consacrați restul vieții voastre în slujba Dumnezeului nostru? Dacă nu o să faceți aceasta astăzi, mâine va fi poate prea târziu. Care va fi alegerea noastră? Vom auzi: „Bine, rob bun și credincios”; sau vom auzi condamnarea îngrozitoare: „Rob viclean și leneș”?

„Dumnezeul păcii... să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor. Amin.” (Evrei 13:20, 21).

¹ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 92.

² *Testimonies*, vol. 4, pag. 618 engl. (cap. „Iubirea de lume”).

³ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 95.

⁴ *Testimonies*, vol. 9, pag. 37 engl. (cap. „Lucrarea misionară internă”).

⁵ *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 328 engl. (cap. 25: „Talanții”).

⁶ *Idem.*, pag. 342 engl.

⁷ *Idem.*, pag. 336 engl.

⁸ *Idem.*, pag. 339, 340 engl.

⁹ *Idem.*, pag. 346 engl.

¹⁰ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 92.

¹¹ *Idem.*, pag. 94.

¹² *Testimonies*, vol. 2, pag. 668 engl. (cap. „Cauza din Vermont”).

¹³ *Idem.*, vol. 5, pag. 399 engl. („Importanța lucrării de colportaj”).

¹⁴ *Idem.*, vol. 2, pag. 284, 285 engl. (cap. „Natura înșelătoare a bogățiilor”).

Motivul nostru pentru slujire

„Eu dar mă pot lăuda în Isus Hristos, în slujirea lui Dumnezeu.” (Romani 15:17).

de O. A. ANDRADE – HONDURAS

Țesătura omenirii

„Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea... a făcut toți oamenii ieșiți dintr-unul singur...” (Faptele Apostolilor 17:24, 26).

Dumnezeu a arătat față de lume o dragoste adâncă și nemărginită, și totuși, cât de puțin este prețuită. Hristos a murit pe crucea de la Calvar pentru ca păcătoșii să fie răscumparați din robia păcatului și să fie așezați într-o poziție favorabilă înaintea lui Dumnezeu. Să ne gândim la minunata dragoste pe care Tatăl a dovedit-o prin marea Sa jertfă. Datoria noastră este să împărtășim această dragoste cu cei din afara staulului, să le spunem păcătoșilor ce a făcut Hristos pentru ei, și ce pot deveni ca urmare a acestui har transformator. Datorită tuturor lucrurilor pe care Domnul le-a făcut pentru noi, dorim să-I vedem numele slăvit și cauza Lui înaintând.

Acum, mai mult ca oricând înainte, avem nevoie de o strategie înțeleaptă. Prejudicata omenescă nu vine de la Dumnezeu. Tendința noastră de a ne permite să fim călăuziți de impuls este foarte periculoasă. Impulsul omenesc este un element foarte slab care nu poate înlocui rațiunea sfințită.

Domnul Isus acordă un mare interes fiecărui suflet. El a declarat cu tărie care sunt

caracteristicile spirituale pe care biserica Sa trebuie să le păstreze cu atenție. Biserica este în lume și trebuie să lucreze pentru lume, dar nu trebuie să-și deschidă ușile deșertăciunii lumesti.

El a venit să slujească

Ca ființe omenesti, noi toți ne aflăm în aceeași situație înaintea lui Dumnezeu: suntem păcătoși. Pentru a ne oferi pacea cu El și eliberarea de pieirea veșnică, Dumnezeu Și-a întins mâna către noi, renunțând la toate comorile cerului pentru folosul nostru. El nu a reținut nimic ca să ne răscumpe viața – El a dat chiar și pe cea mai prețioasă comoară, pe Fiul Său iubit, Domnul nostru Isus Hristos.

În timpul vieții Sale de pe pământ, Mântuitorul, ca parte a planului de răscumpărare, a dezvoltat lecțiile de slujire ca noi să învățăm de la El urmându-I exemplul. Găsim acest concept rezumat în următoarele cuvinte: „Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” (Ioan 13:15).

„Dumnezeu dorește slujirea de bună voie a inimilor noastre. El ne-a înzestrat cu facultăți de gândire, cu capacități, cu mijloace și cu influență, ca acestea să fie exersate spre binele omenirii, pentru ca noi să dăm pe față Spiritul Său înaintea lumii. La îndemâna noastră sunt așezate ocazii și privilegiile prețioase și, dacă le neglijăm, îi jefuim pe ceilalți, ne înșelăm propriile noastre suflete și-L dezonorăm pe Făcătorul nostru. În ziua judecății, nu vom vrea să ne întâlnim cu ocaziile ratate și cu privilegiile neglijate. Interesele noastre veșnice pentru viitor depind de îndeplinirea sârguincioasă a datoriei prezente prin valorificarea talanților pe care Dumnezeu ni i-a încredințat pentru mântuirea sufletelor...”

Adevărata religie corespunde principiilor legii lui Dumnezeu – dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de om. Cei care vor fi primiți de Cer își vor fi pus talanții în negoț spre slava lui Dumnezeu și binele omenirii. Ei vor fi devenit lucrători împreună cu Dumnezeu și vor primi aprobarea Stăpânului când va veni pe norii cerului. Religia este ceva mai mult decât o mărturisire, ceva mai profund decât un sentiment din impuls. Ea înseamnă îndeplinirea voinței lui Dumnezeu prin credința în Hristos.”¹

Dumnezeu Și-a întins mâna către noi, renunțând la toate comorile cerului pentru folosul nostru.

Temeiul pentru slujire

„Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25:40).

Dumnezeu ne-a atins sufletele folosind toate mijloacele disponibile, divine sau omenesti, și acestea sunt și la dispoziția noastră. Ele sunt atât de numeroase încât mintea noastră mărginită nu poate să le pătrundă sau să le deosebească imediat destul de des încât să vadă efectele lor pozitive.

Cu o siguranță hotărâtă putem să mulțumim Tatălui nostru ceresc pentru toți agenții divini care sunt la lucru – de exemplu, pentru persoana care a venit și ne-a adus solia mântuirii prin cuvântul Său scris. Acest sol a venit având dragostea stărnită de Creatorul nostru către Dumnezeu și semenul lui, ca să împărtășească această dragoste cu noi și să-L prezinte pe Isus Hristos, calea către viață, ca prin El să fim aduși la starea de la început și să fim chemați copii ai lui Dumnezeu. Nu este acesta unul dintre cele mai puternice motive care să ne inspire pe noi, în calitate de copii ai Celui Preaînalt, să lucrăm pentru semenii noștri? Să nu urmărim mântuirea acelor din valea umbrei morții, de unde noi înșine am fost luați, așa încât și ei să aibă ocazia de a fi răscumpărați pentru viața veșnică așa cum am fost noi?

Privilegiul și răspunderea noastră

Domnul ne invită – și apoi ne trimite – să slujim omenirii. Să ne dorim ca, împreună cu surorile și frații noștri spirituali, să manifestăm față de semenii noștri caracterul binevoitor, drept și îndurător al lui Dumnezeu. În felul acesta, ei pot avea parte de aceleași binecuvântări ca și noi. Putem să-I mulțumim Domnului că dorește să fim unelte valoroase pentru salvarea de suflete.

Nu uitați: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10:8).

Pentru dezvoltarea planului de mântuire, Dumnezeu a stabilit un sistem, iar noi suntem participanți, predându-ne Lui în mod voluntar, primind toate cerințele pe care ni le-a prezentat, atât pentru binele cauzei Sale, cât și pentru al nostru.

Tuturor membrilor acestei turme, El extinde privilegiul fiecăruia după puterile lui – unora ca să predice evanghelia în mod personal, altora ca să facă lucrare misionar medicală, altora să învețe reforma sănătății pentru binele sufletelor, altora să lucreze în conducerea bisericii, și altora să slujească la educația oamenilor, în fond în fiecare aspect al vieții așa cum este ea atinsă de evanghelie.

Domnul dorește ca noi să-L onorăm folosind în mod înțelept privilegiile și răspunderile atâta timp cât este posibil să facem astfel. Cei care sunt chemați să lucreze cu normă întregă în vie

trebuie să se întrețină din aceasta. Isus a spus: „Mare este secerișul dar puțini sunt lucrătorii!” (Matei 9:37). Ca membrii ai bisericii ar trebui ca niciodată să nu uităm că fiecare părticică a acestor cuvinte ale lui Hristos este la fel de valabilă astăzi așa cum a fost când a fost rostită pentru prima dată. Fiecare personal avem atât privilegiul cât și răspunderea de a sprijini cu credincioșie slujirea evanghelică încât să poată fi amplu susținută de zecimile și darurile noastre generoase de bună voie.

În timpul mării reforme de pe vremea lui Neemia, s-a spus astfel: „Să aducem preoților, în cămarile casei Dumnezeului nostru, cele dintâi roade din plămădeală și darurile noastre de mâncare, din roadele tuturor pomilor, din must și din untdelemn; și să dăm zeciuială din pământul nostru Leviților, care trebuie s-o ia ei înșiși în toate cetățile așezate pe pământurile pe care le lucrăm” (Neemia 10:37).

Și de pe vremea lui Pavel stă scris: „Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc evanghelia să trăiască din evanghelie” (1 Corinteni 9:13, 14).

Avertismentul lui Dumnezeu dat prin profetul Maleahi răsună chiar până în zilele noastre: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciuiele și darurile de mâncare.” (Maleahi 3:8).

„Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” (Proverbele 11:25).

„Dărnicia este una dintre instrucțiunile Duhului Sfânt, și când pretinsul popor al lui

Dumnezeu reține de la Domnul ce aparține Lui în zecimi și daruri, ei suferă pierdere spirituală. Domnul nu răsplătește dărnicia limitată. El cere de la oameni să-L onoreze cu averile lor, și cu primele roade ale tuturor bogățiilor lor...

Dumnezeu ne-a făcut distribuitorii Săi, coparteneri cu El în marea lucrare de înaintare a împărăției Sale pe pământ. Putem să procedăm asemenea servului necredincios și, făcând astfel, să pierdem cele mai prețioase privilegii date vreodată oamenilor. Timp de mii de ani, Dumnezeu a lucrat prin agenți omenesți, dar când dorește El poate să renunțe la iubitorul de bani egoist și lacom. El poate să-Și ducă lucrarea înainte chiar dacă noi suntem implicați în ea. Dar care dintre noi va fi mulțumit ca Domnul să facă aceasta?"²

Testamentele

„Banii reprezintă o încercare continuă a afecțiunilor. Oricine dobândește mai mult decât suficient pentru nevoile sale reale ar trebui să caute înțelepciune și har ca să-și cunoască inima și să-și păzească inima cu toată grija, ca nu cumva să aibă nevoi închipuite și să devină un ispravnic necredincios, irosind capitalul încredințat lui de Domnul.”³

“Acei care sunt ispravnici credincioși ai mijloacelor Domnului vor ști cum stă afacerea lor și, ca niște oameni înțelepți, vor fi pregătiți pentru orice urgență. Dacă timpul lor de încercare se încheie brusc, ei nu vor lăsa o situație confuză pentru acei care sunt chemați să rezolve problema proprietății lor.

Mulți nu sunt obișnuiți cu gândul întocmirii unui testament cât timp sunt în aparență sănătoși. Dar frații noștri ar trebui să ia

această măsură. Ei ar trebui să știe care este starea lor financiară și nu ar trebui să permită afacerii lor să intre în încurcătură. Ar trebui să-și pună averea în ordine în așa fel încât să o poată părăsi oricând.”⁴

„Dacă [părinții] au copii care au necazuri sau se luptă cu sărăcia și care ar folosi în mod chibzuit mijloacele, aceștia nu ar trebui pierduți din vedere. Dar dacă ei au copii necredincioși care au din abundență din lumea aceasta și care slujesc lumii, ei comit un păcat împotriva Stăpânului care i-a făcut ispravnicii Săi, dacă pun aceste mijloace în mâinile lor doar pentru că aceștia sunt copiii lor. Cerința lui Dumnezeu nu trebuie privită în mod ușuratic.

Și ar trebui să se înțeleagă în mod clar că dacă părinții și-au făcut testamentul, aceasta nu-i va împiedica să dea bani pentru cauza lui Dumnezeu cât timp sunt în viață. Ei ar trebui să facă așa. Ar trebui să aibă satisfacția aici, și răsplata în viața viitoare, că au folosit surplusul lor de fonduri cât au fost în viață. Ar trebui să-și facă partea pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu. Ei ar trebui să folosească mijloacele împrumutate lor de Stăpân și să ducă mai departe lucrarea care trebuie făcută în viața Sa.”⁵

Satan nu este mulțumit ca în căminele copiilor lui Dumnezeu să existe această ordine. Mai degrabă, „Satan se bucură să privească asupra familiilor în neorânduială și rău conduse, pentru că succesul lui depinde, în mare măsură, de controlul pe care îl poate avea asupra familiilor de pe pământ... El este hotărât ca standardul neprihănit să nu fie regula de formare a caracterului.”⁶

El va lucra neobosit să ispitească mereu firma cămi-

nului să relaxeze ușor una din legile guvernării lui Dumnezeu și să aducă multe alte rele în alaiul lui. După cum I-a spus lui Isus în pustie: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.” (Matei 4:9).

Pervertirea datoriei

Sunt ispite amăgitoare adaptate diferitelor minți. Iubirea de câștig îi poate prinde în cursă atât pe cei bogați cât și pe cei săraci. Oamenii sunt supraîncărcați cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia. Iubirea modei și etalării este prezentă la toate vârstele și genurile.

„Sunt unii care, de îndată ce primesc bani, îi cheltuiesc pe delicatose sau pe împodobiri nefolositoare de îmbrăcăminte și, când rezerva de bani se micșorează, simt nevoia după ceea ce au risipit. Dacă ar avea un venit mare, ar cheltui fiecare dolar din el; dacă este mic, nu este suficient pentru satisfacerea obiceiurilor de extravaganță pe care le-au dobândit și ei împrumută ca să-și satisfacă nevoile. Ei adună din toate sursele posibile pentru a-și împlini toate nevoile închipuite. Devin necinstiți și necredincioși, și raportul care stă împotriva lor în cărțile din cer va fi unul asupra căruia nu îndrăznesc să privească în ziua judecății. Pofta ochiului trebuie împlinită, apetitul înfocat trebuie urmat și ei rămân săraci prin obiceiuri nechibzuite, când ar fi putut învăța să trăiască în limita mijloacelor lor.”⁷

Starea de lucruri din familiile noastre de credincioși este așa cum își dorește Satan; el nu trebuie să se teamă de influența lor.

El se străduiește să țină banii în rândurile lui încurajând datoria. „Când cineva devine de bună voie

[Dumnezeu] poate să-Și ducă lucrarea înainte chiar dacă noi suntem implicați în ea. Dar care dintre noi va fi mulțumit ca Domnul să facă aceasta?

dator, este prins în una din plasele curselor lui Satan pe care el le întinde pentru suflete.”⁸

Datoria este o povară extrem de greu de purtat. Ea menține mintea preocupată de problemele financiare, slăbește credința și duce la descurajare. Pe lângă presiunile ei, ea duce și la alte ispite. „Obiceiul de a lua bani cu împrumut pentru a împlini niște nevoi presante și de a nu face nici un calcul pentru anularea datoriilor, oricât ar fi de obișnuit, este demoralizator. Domnul ar dori ca toți cei care cred adevărul să schimbe aceste obiceiuri înșelătoare de sine. Ei ar trebui mai degrabă să aleagă să sufere lipsuri decât să comită o faptă necinstită. Nici un suflet nu poate să recurgă la ambiguitate sau necinste în mânuirea bunurilor Domnului și să stea fără vină înaintea lui Dumnezeu.”⁹

„Cel care a căzut în nenorocire și se află în datorii, nu ar trebui să ia partea Domnului ca să-și achite datoriile către semenii lui. El ar trebui să se gândească la faptul că în aceste tranzacții el este pus la probă și că, prin folosirea pentru sine a părții Domnului, el Îl jefuiește pe Dăruitor. El este dator față de Dumnezeu pentru tot ce are, dar devine un îndoit datornic atunci când folosește fondul rezervat Domnului ca să plătească oamenilor datoriile. „Necredinșie față de Dumnezeu’ este

scris împotriva numelui lui în cărțile din ceruri. El trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu pentru că și-a însușit mijloacele Domnului pentru propriul său folos. Și lipsa principiului, manifestată prin însușirea pe nedrept a mijloacelor lui Dumnezeu, se va da pe față în administrarea altor probleme.”¹⁰

Apăsarea datoriei și nefericirea cauzată de starea financiară a firmei familiei îi afectează pe toți cei din familie. Iubirea, bucuria și pacea, care ar trebui să existe, sunt umbrite de îngrijorare, stres și amărăciune. Spiritul Profetic sfătuiește: „Să nu vă clătinați, să nu vă descurajați sau să vă întoarceți înapoi. Tăgăduiți-vă gustul, tăgăduiți-vă îngăduința apetitului, economisiți bănuții și plătiți-vă datoriile. Cât de repede cu putință, scăpați de ele muncind. Când veți putea sta în picioare iarăși liberi, fără să datorați nimănui nimic, veți fi obținut o mare victorie.”¹¹

Concluzie

Dragi frați și surori, astăzi este ziua în care să ne reîntărim voturile noastre de ascultare de Dumnezeu în orice aspect al vieții. Cu toții vedem și știm că într-adevăr secerișul este mare și că lucrătorii sunt puțini. Și în realitate, numai prin aceste mâini ale noastre Dumnezeu poate să reverse resursele necesare pentru

ca lucrarea să crească. Dar noi trebuie să fim altruști – tăgăduitori de sine – pentru ca alții să aibă șansa, asemenea nouă, de a învăța adevărurile mântuirii care ne-au atins viața.

Sprijinind slujirea în toate timpurile, lucrarea de slujire a membrilor laici, comunitatea locală și proiectele ei, nu vom fi leneși ci ocupați în salvarea de suflete, și în felul acesta ne vom pregăti să obținem caracterul Învățătorului nostru și-I vom slăvi numele. Nu va exista nici un motiv să facem loc stării de căldicel sau moarte spirituală.

„Harul Meu îți este de ajuns’ este asigurarea Marelui Învățător. Căutați să fiți însuflețiți de aceste cuvinte și niciodată, niciodată să nu vorbiți de îndoială și necredință. Fiți energici. Nu există slujire pe jumătate în religia curată și nepătată. „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău.’ (Marcu 12:30). Este nevoie de cea mai înaltă ambiție sfințită din partea acelora care cred cuvântul sfințit al lui Dumnezeu.”¹²

¹ *The Review and Herald*, 14 februarie 1888.

² *Astăzi cu Dumnezeu*, pag. 97 engl.

³ *Căminul adventist*, pag. 344.

⁴ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 262.

⁵ *Idem.*, pag. 265.

⁶ *Înalta noastră chemare*, pag. 259.

⁷ *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 149, 150.

⁸ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 203.

⁹ *Idem.*, pag. 204.

¹⁰ *Testimonies*, vol. 6, pag. 391 engl. (cap. “A da lui Dumnezeu ce este al Lui”).

¹¹ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 206.

¹² *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 448.

Parteneriat cu Dumnezeu

de J. VONCINA – AUSTRALIA

Un parteneriat înseamnă o înțelegere. El implică încredere. Nimeni nu ar îndrăzni vreodată să intre într-un parteneriat cu altcineva dacă nu ar exista un simțământ profund de încredere între cei doi.

În lumea afacerilor, după ce observă mulți ani serviciul loial al subordonatului, șeful de personal al unei companii îl ia poate deoparte, îi așază un braț prietenos în jurul umerilor și, cu un zâmbet călduros, îi încredințează slujitorului mai tânăr o răspundere mai mare. O astfel de promovare îi poate oferi persoanei respective acces la multe secrete de afaceri ale companiei. Îi poate da dreptul să devină o parte cheie din procesele de luare de decizii care implică milioane de dolari. Ce onoare ar fi pentru cineva când i se oferă o astfel de încredere! De-a lungul istoriei, mulți oameni au râvnit cu înflăcărare la astfel de poziții de încredere.

Și totuși, cu cât mai mare este onoarea – cu cât mai vrednic este privilegiul de a înțelege că Stăpânul întregului univers ne pune brațul Său divin în jurul umerilor noștri astăzi și ne încredințează, mie și ție, cele mai prețioase bunuri. El ne cheamă într-un parteneriat deosebit cu El. Ce binecuvântare extraordinară este revărsată asupra fapturilor nevrednice ca noi!

Isus spune: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu

știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” (Ioan 15:15). Hristos ne destăinuiește o parte din secretele de afaceri ale acelei mari corporații – marea Sa creație. „Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: ‚Ce este omul ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui; oile și boii laolaltă, fiarele câmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor.” (Psalmii 8:3-9).

Conform acestor versete, întregii omeniri i-a fost dată stăpânirea peste pământ. Dar în Ioan 15, am văzut o încredere unică ce se găsește la un nivel mai înalt. Ea este acordată numai „prietenilor” lui Hristos. Cum putem deveni prieteni vrednici ai Săi? El spune: „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu.” (Ioan 15:14).

Parteneriatul este un drum cu două sensuri. El implică darea și luarea. Hristos începe acest întreg proces mai întâi prin a ne da tuturor din abundență. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și să ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.” (Matei 5:45). El ne-a „trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie.”

(Faptele Apostolilor 14:17). Apoi, în schimb, noi trebuie să răspundem mării Sale iubiri. „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului; îmi voi împlini juruințele făcute Domnului în fața întregului Său popor.” (Psalmii 116:12-14).

Noi suntem ai Lui

„Noi suntem ai Domnului, fie că ne predăm Lui sau nu. Voi nu sunteți ai voștri, sunteți cumpărați cu un preț. Noi suntem ai Domnului prin creațiune, și suntem ai Lui prin răscumpărare. De aceea nu avem dreptul să credem că putem face ce ne place. Tot ceea ce avem este al Domnului. Noi nu avem nici un drept la nimic, nici măcar la existență. Toți banii noștri, tot timpul nostru și toate talentele noastre îi aparțin lui Dumnezeu, și ne sunt împrumutate de El ca să împlinim lucrarea pe care ne-a încredințat-o. El ne-a dat sarcina: ‚Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.’ (Luca 19:13).

Nu faceți o afacere din a vă sluji pe voi înșivă și de a deveni indiferenți cu privire la pretențiile lui Dumnezeu față de voi. Voi sunteți proprietatea Lui.”¹

Creatorul universului declară: „Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se

Dumnezeu are o pretenție asupra noastră și a tot ce avem. Pretenția Sa este mai presus de toate celorlalte.

mișcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.” (Psalmii 50:9-12).

Totul aparține lui Dumnezeu. Așa că atunci când ne facem partenerii Săi, El se bazează pe noi să folosim înțelept fiecare bănuț, fiecare talent, fiecare minut de sub controlul nostru. El ne oferă o uimitoare libertate de alegere, dar trebuie să înțelegem că tot ce satisface mândria Îl va dezamăgi cu siguranță. În loc de căutarea egoistă de plăceri, El dorește să vadă în noi același spirit ca cel nutrit de Hristos când a fost pe pământ. Apostolul ne arată clar: „Trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care Însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești.” (Faptele Apostolilor 20:35).

„Dumnezeu are o pretenție asupra noastră și a tot ce avem. Pretenția Sa este mai presus de toate celelalte. Și ca recunoaștere a acestei pretenții, El ne poruncește să-I predăm o proporție fixă din tot ce ne dă El nouă. Zecimea este această proporție arătată.”²

Zecimea

Din nou, totul aparține lui Dumnezeu și El ni-l încredințează nouă ca parteneri ai Săi ca

să facem alegeri înțelepte în toate aspectele vieții. Totuși, așa cum s-a menționat, El Se referă în mod deosebit la o parte specifică numind-o: zecimea.

Zecimea se practică încă din cele mai vechi timpuri. De exemplu, primilor noștri părinți le-a fost interzis să mănânce dintr-un anumit pom din Grădina Edenului. Acela era un fel de zecime. Avraam i-a înapoiat zecimea lui Melhisedec. Iacob s-a angajat serios să ducă mai departe acest obicei al zecimii când, într-un moment de mare criză personală, a văzut în vis scara care lega cerul de pământ, simbolul Mântuitorului. Recunoștința adâncă a inimii sale a fost exprimată prin această juruință solemnă: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.” (Genesa 28:20-22).

Mai târziu, „când Dumnezeu l-a eliberat pe Israel din Egipt ca să fie o comoară deosebită a Lui, El i-a învățat să consacre o

zecime din averile lor pentru slujba cortului. Acesta era un dar special, pentru o lucrare specială. Tot ce rămânea din bunurile lor era al lui Dumnezeu, și trebuia folosit spre slava Sa. Dar zecimea era pusă deoparte pentru susținerea aceluia care slujeau în sanctuar. Trebuia dată din primele roade a tot câștigul și, împreună cu darurile și jertfele, oferea mijloace abundente pentru susținerea slujirii evangheliei pentru acel timp.”³

„Este planul rânduit de cer ca omul să înapoieze Domnului ce-i al Său; și acesta este atât de clar prezentat încât bărbații și femeile nu au nici o scuză pentru înțelegerea greșită sau sustragerea de la datoriile și răspunderile pe care Dumnezeu le-a așezat asupra lor. Acei care pretind că nu văd aceasta ca fiind datoria lor, descoperă întregului univers, bisericii și lumii că nu doresc să vadă această cerință clar afirmată. Ei cred că, prin urmarea planului Domnului, ei ar împruțina din bunurile lor. În lăcomia sufletelor lor egoiste, ei doresc să aibă tot capitalul, atât pe cel inițial cât și dobânzile, ca să le întrebuițeze spre folosul lor.”⁴ Dragi frați și surori, trebuie să ne păzim de un astfel de pericol!

Unde să fie folosită zecimea?

„Predicatorul ar trebui ca prin învățătură și exemplu să-i învețe pe oameni să privească zecimea ca pe ceva sfânt. El nu ar trebui să simtă că o poate reține și folosi conform cu judecata lui pentru că el este predicator. Aceasta nu este a lui. El nu are libertatea să-și însușească orice crede că i se cuvine. El nu trebuie să acorde influența lui nici unui plan pentru

a abate de la folosirea lor legitimă zecimile și darurile dedicate lui Dumnezeu. Ele trebuie **puse în tezaurul Său și ținute cu sfințenie pentru slujirea Sa, așa cum a rânduit El.**

Dumnezeu dorește ca toți ispravnicii Săi să fie exacti în urmarea rânduielilor divine. Ei nu trebuie să compenseze planul Domnului prin săvârșirea unor acte de caritate sau dând daruri când și cum văd ei, agenții omenești, că este potrivit. Este o conduită de slabă calitate aceea ca oamenii să caute să îndrepte planul lui Dumnezeu și să inventeze o improvizație ur-mând propriile lor impulsuri bune cu o ocazie sau alta, și aceasta împotriva cerințelor lui Dumnezeu. Dumnezeu îi cheamă pe toți să-și folosească influența de partea rânduielilor Sale. El Și-a făcut de cunoscut planul Său și toți cei care doresc să coopereze cu El trebuie să îndeplinească acest plan în loc să îndrăznească să-i aducă îmbunătățiri.”⁵

„Zecimea este pusă deoparte pentru a fi folosită într-un mod special. Ea nu trebuie privită ca un fond pentru săraci. Ea trebuie consacrată **în mod special pentru sprijinirea acelor care poartă solia lui Dumnezeu către lume** și nu ar trebui abătută de la acest scop.”⁶

„Dumnezeu Își așază mâna pe toate averile omului, spunând: ‚Eu sunt proprietarul universului, și aceste bunuri sunt ale Mele. Zecimea, pe care ați reținut-o, Eu o rezerv **pentru susținerea slujitorilor Mei în lucrarea lor de deschidere a Scripturii celor care sunt în ținuturile întunericului, care nu înțeleg legea Mea.** Folosind fondul Meu de rezervă pentru a

Poporul nostru ar trebui să privească folosirea zecimii ca pe o chestiune sacră.

vă satisface propriile plăceri ați jefuit sufletele de lumina pentru care Eu am luat măsuri să fie primită de ei. Ați avut ocazia să vă dovediți credincioșia față de Mine, dar nu ați făcut aceasta. M-ați jefuit; ați furat fondul Meu de rezervă. ‚Sunteți blestemați cu un blestem.’ (Maleahi 3:9).”⁷

„Blestemul lui Dumnezeu va veni cu siguranță asupra acelor care Îl jefuiesc în zecimi și daruri.”⁸

„O solie foarte clară și hotărâtă mi-a fost dată ca s-o dau poporului nostru. Sunt îndemnată să le spun că ei fac o greșală atunci când folosesc zecimea în anumite scopuri care, deși bune în ele însele, nu sunt scopul pentru care Domnul a spus că trebuie folosită zecimea. Cei care folosesc în felul acesta zecimea se depărtează de rânduiala lui Dumnezeu. El îi va judeca pentru aceste lucruri. Unii socotesc că zecimea poate fi folosită în scopuri școlare; alții consideră că vânzătorii de cărți și colportorii ar trebui să fie susținuți din zecime; dar se face o mare greșală atunci când zecimea este reținută de la scopul pentru care trebuie să fie folosită – sprijinirea deservențelor cultici. Astăzi, ar trebui să fie în câmp o sută de lucrători bine calificați acolo unde nu este decât unul. Dumnezeu nu poate să privească aprobator asupra stării prezente, ci cu condamnare. Visteria Lui este lipsită de mijloacele care ar trebui să fie folosite pentru sprijinirea

slujirii evanghelice în câmpurile de aproape și de departe. Cei care vestesc solia adevărului înaintea unor adunări mari, și care lucrează din casă în casă, fac o lucrare misionară dublă și în nici un caz nu ar trebui să li se reducă din salariu. Poporul nostru ar trebui să privească folosirea zecimii ca pe o chestiune sacră. Trebuie să ne păzim cu strictețe de tot ce este contrar soliei date acum.

Există o lipsă de lucrători pentru că aceștia nu au fost încurajați. Unii care au fost trimiși în țări străine ca să intre în câmpuri în care nu s-a lucrat niciodată mai înainte, au primit instrucțiunea: ‚Trebuie să vă întrețineți singuri. Noi nu avem mijloace cu care să vă sprijinim.’ Nu ar fi așa dacă zecimea, împreună cu darurile, ar fi aduse în vistierie. Când un bărbat intră în lucrare, el trebuie plătit din zecime astfel încât să-și poată întreține familia. Să nu simtă că este un cerșetor. Impresia că rânduiala sacră a zecimii nu mai există a devenit foarte obișnuită. Mulți au pierdut simțământul cerințelor Domnului. **Zecimea este sfântă, oprită de Dumnezeu pentru Sine. Ea trebuie adusă în visteria Sa ca să fie**

folosită pentru sprijinirea lucrătorilor evanghelicilor în lucrarea lor. Dumnezeu a fost jefuit multă vreme pentru că sunt unii care nu-și dau seama că zecimea este partea oprită de Dumnezeu...

Citiți cu atenție capitoul trei din Maleahi și vedeți ce spune Dumnezeu despre zecime. Dacă în comunitățile noastre se va lua poziție de partea cuvântului Domnului și se va dovedi credincioșie în plățirea zecimii în visteria Sa, lucrătorii Săi vor fi încurajați să preia lucrarea de slujire. Mai mulți bărbați s-ar fi datat lucrării de predicare dacă nu li s-ar fi spus de visteria sărăcăcioasă. Ar trebui să existe o abundență de mijloace în visteria Domnului și ar fi dacă mâinile și inimile egoiste nu ar fi folosit zecimea ca să sprijine alte domenii ale lucrării. Resursele oprite de Dumnezeu nu trebuie folosite în mod întâmplător. Zecimea este a Domnului și cei care se amestecă în ea vor fi pedepsiți cu pierderea comorii cerești dacă nu se căiesc. Lucrarea să nu mai fie împiedicată din cauză că zecimea a fost și este deviată pe alte canale decât pe cel pe care a spus Domnul că trebuie să meargă. Ar trebui să se ia măsuri și pentru aceste alte domenii ale lucrării. Și ele trebuie sprijinite, dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat. Zecimea trebuie folosită pentru sprijinirea lucrării de predicare. Deschiderea de noi câmpuri cere o eficiență de predicare mai mare decât avem acum și trebuie să existe mijloace în visterie.”⁹

„Unii care nu văd avantajele educării tinerilor ca să fie medici, atât pentru minte, cât și pentru

trup, spun că zecimea nu ar trebui folosită pentru susținerea misionarilor medicali, care își consacră timpul vindecării celor bolnavi. Ca răspuns la aceste păreri, sunt instruită să spun că mintea nu trebuie să fie atât de îngustă încât să nu priceapă adevărul situației. Un predicator al evangheliei care este și un misionar medical, care poate vindeca bolile fizice, este un lucrător mult mai eficient decât unul care nu poate face aceasta. Lucrarea lui ca predicator al evangheliei este mult mai completă.”¹⁰

Mulți dintre scriitorii Bibliei au fost în realitate lucrători care se întrețineau singuri, cum ar fi Ieremia, Daniel și Pavel, ca să-i numim pe câțiva. „În multe locuri, misionarii care se întrețin singuri pot lucra cu succes. Ca misionar care se întreținea singur a lucrat Pavel pentru răspândirea cunoștinței lui Hristos în întreaga lume.”¹¹

Totuși, în ciuda alegerii sale personale, așa cum spune Pavel, el era îndreptățit să primească zecimea întrucât lucra pentru evanghelie. „Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune și Legea? În adevăr, în Legea lui Moise este scris: ‚Să nu legi gura bouului care treieră grâul!’ Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, și cine treieră grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el. Dacă am semănat printre voi bunurile duhov-nicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu

mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile de la Templu, și că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar?

Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie.” (1 Corinteni 9:8-14).

„Presbiterii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura, pe care o dau altora. Căci Scriptura zice: ‚Să nu legi gura bouului când treieră bucate’; și: ‚Vrednic este lucrătorul de plata lui.’” (1 Timotei 5:17, 18).

„Zecimea să meargă la cei care lucrează în cuvânt și în învățatură, fie bărbați sau femei.”¹²

Primele roade

Mulți trec cu vederea faptul că obligația noastră financiară față de Dumnezeu nu se limitează la zecime. El cere și primele roade ale binecuvântărilor pe care ni le încredințează nouă ca parteneri ai Săi.

„Preoții, leviții și toată seminția lui Levi, să n-aibă nici parte de moșie, nici moștenire în Israel; să se hrănească din jertfele mistuite de foc în cinstea Domnului și din darurile aduse Domnului. Să n-aibă moștenire în mijlocul fraților lor: Domnul va fi moștenirea lor cum le-a spus. Iată care va fi dreptul preoților de la popor: cei ce vor aduce o jertfă, fie bou, fie miel, să dea preotului spata, fâlcile și pântecele. **Să-i dai cele dintâi**

roade din grâul tău, din mustul tău și din untdelemnul tău și pârga din lâna oilor tale” (Deuteronom 18:1-4). În 2 Regi 4:42-44 găsim o ilustrare a acestui lucru.

„Dumnezeu nu cere de la noi mai puțin decât a cerut de la poporul Său din vechime. Darurile Sale către noi nu sunt mai puține ci mai mărețe decât cele date lui Israel în trecut. Slujirea Sa cere, și va cere întotdeauna, mijloace. Marea lucrare misionară de salvare a sufletelor trebuie dusă înainte. Prin zecime, împreună cu darurile și jertfele, Dumnezeu a luat măsuri ample pentru această lucrare. El dorește ca lucrarea de slujire a evangheliei să fie sprijinită pe deplin. El pretinde zecimea ca fiind a Sa, și întotdeauna ar trebui privită ca pe o rezervă sfântă care să fie pusă în visteria Sa pentru folosul cauzei Sale, pentru înaintarea lucrării Sale, pentru trimiterea solilor Săi în ținuturile care sunt dincolo de al vostru’, chiar în cele mai îndepărtate părți ale pământului.

Dumnezeu Și-a așezat mâna asupra tuturor lucrurilor, atât asupra omului cât și asupra bunurilor lui; pentru că toate Îi aparțin. El spune: Eu sunt proprietarul lumii; universul este al Meu, și cer de la voi să consacrați pentru serviciul Meu primele roade din tot ce Eu, prin binecuvântarea Mea, am făcut să ajungă în mâinile voastre. Cuvântul lui Dumnezeu declară: ‚Să nu pregeți să-Mi aduci pârga secerișului tău și a culesului viei tale.’ (Exodul 22:29). ‚Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău.’ (Proverbele 3:9). El cere

acest prinos ca semn al loialității noastre față de El.”¹³

„Ci să-L căutați la locașul Lui și să mergeți la locul pe care îl va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți arderile voastre de tot, jertfele voastre, zecuielile voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bună voie și întâii născuți din cirezile și turmele voastre.” (Deuteronom 12:5, 6).

O învățătură din natură

„Dumnezeu ne dă ca să putem da... În lumea naturală, omul trebuie să-și facă partea în lucrarea pământului. El trebuie să are solul și să-l pregătească. Iar Dumnezeu, lucrând prin natură, dând soare și ploaie animă sămânța semănată și face ca vegetația să crească. În felul acesta semănatul este răsplătit prin recoltarea comorilor pământului ale roadelor bogate. Această învățătură este adevărată atât în lucrurile spirituale, cât și în cele vremelnice. Omul trebuie să lucreze sub îndrumarea mâinii divine; pentru că dacă Dumnezeu nu cooperează cu el, nu va avea loc nici o creștere. Puterea omenească nu poate face ca sămânța semănată să răsară plină de viață. Dar recoltarea nu poate exista dacă mâna omenească nu și-a făcut partea în semănarea seminței.

Recoltarea va mărturisi despre semănare.”¹⁴

Semănarea insuficientă va avea ca rezultat o recoltare insuficientă. Acest lucru se poate observa cu ușurință când comparăm o grădină de flori care a fost umplută cu bulbi cu una

care a fost plantată doar la întâmplare. Eforturile și sacrificiile grădinarului mai generos vor avea ca rezultat o diferență vizibilă. În timp ce zecimea măsoară adâncimea obligației pe care o simțim față de Dumnezeu, darurile noastre măsoară adâncimea dragostei noastre față de El. Să nu dăm cu zgârcenie, pentru că făgăduința prețioasă este sigură: „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău, sau de silă căci, pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.’ Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna toate lucrurile din destul, să prisișiți în orice faptă bună.” (2 Corinteni 9:6-8).

Concluzie

„Darurile de bună voie și zecimea constituie venitul Evangheliei. Din mijloacele încredințate oamenilor, Dumnezeu cere o anumită parte – o zecime; dar El lasă la alegerea lor să spună cât de mare este zecimea și dacă să dea sau nu mai mult decât atât. Ei trebuie să dea cât au hotărât în inima lor. Dar, când inima este mișcată de influența Duhului lui Dumnezeu și se face o juruință de a da o anumită sumă, cel care a făcut această juruință nu mai are dreptul asupra părții ce a fost consacrată lui Dumnezeu. El și-a dat cuvântul înaintea oamenilor și ei sunt martori ai acestei tranzacții. În același timp, el și-a

asumat obligația sacră de a coopera cu Domnul la zidirea Împărăției Sale pe pământ. Făgăduințele de felul acesta făcute oamenilor ar fi considerate obligatorii. Nu sunt ele oare mult mai sacre și mai obligatorii atunci când sunt făcute lui Dumnezeu? Sunt oare făgăduințele făcute înăuntrul conștiinței mai puțin obligatorii decât angajamentele scrise dintre oameni?

Când lumina divină strălucește în inimă cu o claritate și o putere neobișnuită, egoismul își dezleagă legăturile și are loc o dispoziție de a da pentru cauza lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să aștepte ca să i se îngăduie să-și aducă la îndeplinire făgăduințele făcute, fără nici un protest din partea lui Satana. Lui nu-i place să vadă cum se zidește Împărăția Răscum-părătorului pe pământ. El sugerează că promisiunea făcută este prea mare, că, dacă ar aduce-o la îndeplinire, aceasta i-ar afecta în eforturile lor de a cumpăra o proprietate sau de a satisface dorințele familiei. Puterea pe care o are Satana asupra minții omenești este uimitoare. El lucrează cu mult zel pentru a păstra inima legată de eu.

Singurele mijloace pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru înaintarea cauzei Sale sunt acelea de a binecuvânta pe oameni cu bunuri. El le dă strălucirea soarelui și ploaia. El face ca vegetația să crească; El dă sănătatea și iscusința de a obține mijloacele materiale. Toate binecuvântările noastre vin din mâna Lui generoasă. **În schimb, El dorește ca bărbații și femeile să-și arate recunoștința, dându-I lui Dumnezeu înapoi o parte, în zecimi și daruri –**

daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie și daruri pentru vină.”¹⁵

O făgăduință prețioasă se găsește în Psalmii 50:15. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi și tu Mă vei proslăvi.” Toți ne bucurăm când primim ajutorul din partea Domnului chiar atunci când avem cea mai mare nevoie de el. Dar este important să vedem că această făgăduință începe cu cuvântul „și” (n.tr.: în versiunea din limba engleză a versetului) și este precedată de o condiție importantă: „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri, și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt.” (versetul 14). Acest lucru nu ar trebui trecut cu vederea.

Prin încrederea pe care El o are în potențialul nostru ca parteneri, Hristos are un plan mai măreț pentru noi decât am experimentat vreodată în această lume veche și căzută. „Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina, și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoară voastră acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6:19-21).

Frați, surori și prieteni, rugăciunea și țința fiecăruia să fie ca noi să ne pregătim inimile și viața pentru acea minunată ocazie de a auzi cuvintele minunate ale Partenerului nostru care va fi asemenea unei melodii plăcute în urechile credincioase: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25:23).

¹ *Înalta noastră chemare*, pag. 40.

² *The Review and Herald*, 8 decembrie 1896.

³ Idem.

⁴ *Testimonies*, vol. 6, pag. 387 engl. (cap. “A da lui Dumnezeu ce este al Lui”).

⁵ *Testimonies*, vol. 9, pag. 247, 248 engl. (cap. “Administrare credincioasă”) [sublinieri adăugate]

⁶ *Lucrarea de binefacere*, pag. 253 [sublinieri adăugate].

⁷ *Testimonies*, vol. 6, pag. 387 engl. (cap. “A da lui Dumnezeu ce este al Lui”) [sublinieri adăugate].

⁸ *The Review and Herald*, 20 aprilie 1905.

⁹ *Echoes From the Field*, 21 iunie 1905 [sublinieri adăugate].

¹⁰ *Lucrarea misionară medicală*, pag. 326.

¹¹ *Divina vindecare*, pag. 154 engl. (cap. “Dând învățătură și vindecând”).

¹² *Evangelizarea*, pag. 304 [sublinieri adăugate].

¹³ *The Review and Herald*, 8 decembrie 1896.

¹⁴ Idem.

¹⁵ *Testimonies*, vol. 5, pag. 149, 150 engl. (cap. „Va jefui oare un om pe Dumnezeu?”) [sublinieri adăugate].

Răsplata servului credincios

„Stăpânul său i-a zis: *Bine rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.*” (Matei 25:21).

de R. DUARTE – SUA

In timp ce ucenicii erau ocupați cu lupta lor după cea mai înaltă poziție în noua împărăție, Maiestatea cerului le-a scos în evidență misiunea lor nobilă de a **servi**, dând ca exemplu propria Sa viață de slujire jertfitoare de sine. El le-a spus: „Fiul omului n-a venit ca să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:28).

Servirea, slujirea, ajutarea, face-re de bine, sprijinirea, încurajarea, mulțumirea, întă-rirea și purtarea de grijă – toate acestea constituie privilegiul și ocazia noastră, mult mai mult decât datoria noastră. Ne este amintit că isprăvnicia înseamnă o folosire corectă a talentelor și darurilor încredințate nouă, atât pentru binele nostru cât și pentru binele altora; nu este limitată de mărimea venitului pe care îl obținem din slujba noastră.

Chiar „pietrele” care urmau să „strige” (Luca 19:40) au vestit această solie mișcătoare. În 1936, în timpul unei conferințe din cadrul Universității din Cambridge, A. E. Housman a declarat că „cel mai mareț adevăr rostit vreodată și cea mai profundă descoperire morală a tuturor timpurilor erau aceste cuvinte ale lui Isus: „Cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga.” (Matei 10:39)”¹

Mulți sunt chinuți de îngrijorare și teamă când simt că „**degeaba** slujim lui Dumnezeu; și ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui și am umblat triști înaintea Domnului oștirilor?” (Maleahi 3:14).

„Enoh fusese tulburat cu privire la cei morți. I se **păru**se că cei neprihăniți și cei nelegiuți merg împreună în țărână și că acesta avea să fie sfârșitul lor. El nu putea să vadă viața de dincolo de mormânt a celor drepți. Într-o viziune profetică, el a fost învățat în legătură cu moartea lui Hristos și i-a fost arătată revenirea Lui în slavă, însoțit de toți sfinții îngeri, ca să-l elibereze pe poporul Său din mormânt.”²

Cu puțin timp înainte de moartea lui, Moise a plecat „să-și încredințeze viața în mâinile Creatorului său. Moise știa că trebuie să moară singur; nici unui prieten pământesc nu-i era îngăduit să-i slujească în ceasurile de pe urmă. Scenele viitoare erau învăluite în mare taină și solemnitate și inima lui se zbătea, dându-se înapoi din fața lor. Cea mai grea încercare pentru el era despărțirea de poporul grijii și iubirii sale...”

În pofida celor făcute de Dumnezeu pentru ei, în pofida rugăciunilor și ostanelilor lui, numai doi dintre adulții marii mulțimi ce părăsise Egiptul au fost găsiți destul de credincioși ca să li

se îngăduie să intre în Țara Făgăduinței. Când Moise privi la **rezultatele** ostanelilor lui, i se **păru** că viața lui de chin și sacrificii fusese **aproape zadarnică**.³

Și patriarhului David i-a fost greu să împace în mintea lui aparenta prosperitate a celor răi în contrast cu luptele și nenorocirile pe care le aveau de suferit cei care căutau să-I slujească lui Dumnezeu. (Vezi Psalmii 73).

Petru s-a întrebat același lucru când i-a pus lui Isus întrebarea: „Iată că noi am lăsat tot, și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” (Matei 19:27). „Părinți și învățători se întind pentru ultimul lor somn și **se pare** că au muncit degeaba toată viața.”⁴

Siguranța unei răsplăți

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că **răsplătește** pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6).

„Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.” (Matei 10:42). Să analizăm câteva declarații inspirate:

„Nu teama de pedeapsă sau nădejdea răsplătirii veșnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc iubirea neîntrecută a lui Hristos, descoperită în timpul vieții Sale pe

pământ, de la staulul din Betleem până la crucea de pe Golgota, și vederea Lui atrage, liniștește și supune sufletul. În inima celor ce privesc se aprinde iubirea.”⁵

„Mântuitorul ne prezintă înaintea scenei ultimei judecăți când se dă răsplata... Cei neprihăniți sunt prezentați ca întrebând **ce au făcut** ca să fie răsplățiți așa de generos... Ei I-au slujit lui Hristos în persoana sfinților Săi, ... dar ei nu au avut în vedere răsplata pe care trebuia să o primească, și motivul care i-a făcut să slujească nu a fost așteptarea răsplății. Ceea ce au făcut, a fost făcut din dragoste față de Hristos și față de semenii lor, iar Hristos se identifică cu omenirea suferindă...

Într-un sens secundar noi toți ar trebui să avem în vedere răsplătirea...

În jurul nostru sunt unii care au un spirit blând și smerit, Spiritul lui Hristos, care fac multe **lucruri mărunte** ca să-i ajute pe cei din jurul lor, și cărora nu le dau importanță; ei vor fi **uimiți** la sfârșit să afle că Hristos a notat cuvântul lor amabil rostind către cel mâhnit, și că a ținut seamă de cel mai mic dar făcut pentru alinarea celor săraci, care l-a costat pe dăruitor jertfire de sine.”⁶

Moise a ales să sufere cu poporul lui Dumnezeu pentru că „avea ochii pironiți spre răsplătire.” (Evrei 11:26). Putem vedea că profeția din Isaia 53:11 cu privire la Hristos, „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora”, s-a împlinit parțial când îngerul Gabriel i-a adus mângâiere în Ghetsimani:

„În acest îngrozitor moment de criză, când totul era în cumpănă, când paharul cel tainic tremura în mâna Suferindului, cerul s-a deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului prevestitor de furtună, al ceasului de criză, și îngerul cel puternic, care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția de la care a căzut Satana, a venit lângă Domnul Hristos. Îngerul a venit, nu pentru a lua

paharul din mâna Lui, ci ca să-L întărească spre a putea să-l bea, asigurându-L de iubirea Tatălui... El I-a îndreptat privirea spre cerurile deschise, vorbindu-I despre ființele care aveau să fie mântuite **ca rezultat** al suferințelor Lui... Îngerul I-a spus că El va vedea rezultatul muncii sufletului Său și Se va înviora.”⁷

„Ce L-a susținut pe Fiul lui Dumnezeu în timpul vieții Sale de trudă și sacrificiu? El a văzut rezultatele muncii sufletului Său și a fost mulțumit. Privind în veșnicie, El a văzut fericirea acelora care, prin umilința Sa, au primit iertare și viață veșnică. Urechea Sa a prins strigătul de bucurie al celor răscumparați. El i-a auzit pe cei mântuiți cântând cântarea lui Moise și a Mielului.”⁸

Aici și acum

Bucuria servirii este experimentată în fiecare faptă de binefacere față de ceilalți. „O inimă veselă este un bun leac” (Prov. 17:22).

„Înțelepciunea divină a stabilit, în planul de mântuire, **legea acțiunii și reacțiunii**, făcând ca lucrarea de binefacere, în toate ramurile ei, să fie **de două ori binecuvântată**. Cel care dă celor în nevoie îi binecuvântează pe alții și este binecuvântat el însuși într-un grad **mai mare**.”⁹

„Pentru Isus, în agonia Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. A fost rugăciunea tâlharului pocăit...

În glasul său, nădejdea era amestecată cu durerea, când sufletul neajutorat și muribund se sprijini pe un Mântuitor care era pe moarte. ‚Doamne, adu-Ți aminte de mine’, strigă el, ‚când vei veni în Împărăția Ta.’

Răspunsul veni imediat. Tonul era plăcut și melodios, cuvintele, pline de iubire, de milă și putere: ‚Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în Paradis’...

Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinței și iubirii din partea tâlharului muri-bund!”¹⁰

„Serviciul făcut din sinceritatea inimii **are** o mare răsp-lată... Chipul bărbaților și al femeilor, care merg și lucrează cu Dumnezeu, exprimă pacea cerului. Ei sunt înconjurați de atmosfera cerului. Pentru aceștia, Împărăția lui Dumnezeu **a început**. Ei au bucuria lui Hristos, bucuria de a fi o binecuvântare pentru omenire.”¹¹

În această viață

„Aruncă-ți pâinea pe ape și după multe vreme o vei găsi iarăși!” (Eclesiastul 11:1).

Un tânăr student la medicină mergea din casă în casă, făcând lucrare de colportaj într-o comunitate de fermieri. Era o zi foarte calduroasă, și studentul a bătut la ușa unei locuințe modeste și a așteptat...

În cele din urmă, o fetiță l-a invitat voioasă în casă și i-a explicat că, din păcate, familia ei nu avea bani să cumpere cărți.

Obosit, fiindu-i foame și sete, colportorul a întrebat atunci dacă ar putea să-i dea un pahar cu apă. Fetița i-a răspuns cu căldură oferindu-i nu doar apă, ci două pahare cu lapte proaspăt. Înviorat mult și recunoscător pentru amabilitatea cu care a fost tratat, studentul la medicină a plecat cu un nou curaj pentru a-și continua lucrul.

Anii au trecut și, în cele din urmă, s-a întâmplat că fetița s-a îmbolnăvit grav și era nevoie de o operație urgentă în spitalul din regiunea respectivă. Un tânăr chirurg a fost chemat să încerce să salveze această viață prețioasă. S-a acordat o atenție deosebită acestui caz, și operația s-a dovedit a fi un succes. În timpul convalescenței ei, pacienta a fost tratată cu cea mai mare grijă. Totuși, asupra inimii ei apăsa o teamă persistentă – și aceasta era gândul sumei enorme pe care în curând trebuia să o achite pentru îngrijirea medicală.

În cele din urmă, chitanța cu suma a venit, și pe ea era o inscripție mică și surprinzătoare, scrisă de mână: Totul a fost plătit

cu două pahare de lapte! Cu o emoție adâncă, sufletul bucuros aproape că nu putea crede providența unui Dumnezeu îndurător care îi binecuvântează pe cei care cooperează cu El.

„Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură măsurați, cu aceea vi se va măsura.” (Luca 6:38).

În viața viitoare

„Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” (Luca 14:14). „Și veți vedea din nou **atunci** deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește.” (Maleahi 3:18). „Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplata de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut.” (Efeseni 6:7, 8).

„Adesea, în viața aceasta, lucrarea noastră pentru Dumnezeu **pare** să fie **aproape** fără rod. Eforturile noastre de a face bine pot fi serioase și perseverente, totuși poate că nu ni se îngăduie să vedem rezultatele lor. Ni se pare că efortul este în zadar. Dar Mântuitorul ne asigură că lucrarea noastră este notată în cer, și că răsplata nu va lipsi.”¹²

„Văduva săracă, care a pus cei doi bănuți în visteria Domnului, știa puțin în legătură cu ceea ce făcea. Însă exemplul ei de sacrificiu de sine a **acționat și reacționat asupra a mii** de inimi din fiecare țară și din fiecare veac. El a adus în visteria lui Dumnezeu daruri de la cei de sus și de la cei de jos, de la bogați și de la săraci; a ajutat la susținerea misiunilor, la înființarea de spitale, la îmbrăcarea celor goi, la vindecarea celor bolnavi și la predicarea Evangheliei celor săraci. Mulți oameni au fost binecuvântați prin fapta ei neegoistă. Și în ziua cea mare a lui Dumnezeu, **i se va îngădui**

să vadă rezultatele multiple ale influenței gestului ei. La fel este și cu darul cel prețios al Mariei față de Mântuitorul. Cât de mulți au fost inspirați să slujească din iubire datorită amintirii vasului de alabastru spart! Și cât se va bucura ea când va vedea toate acestea!”¹³

Celor care slujesc în cămin, în special mamelor din Israel, cuvântul lui Dumnezeu vine și le spune: „Lucrarea părinților înțelepți nu va fi niciodată apreciată de lume, însă când va începe judecata și se vor deschide cărțile, lucrarea lor va fi văzută așa cum o vede Dumnezeu și va fi răsplătită înaintea oamenilor și a îngerilor. Se va vedea că un copil care a fost crescut pe calea credinței a fost o lumină pentru lume. A costat lacrimi și îngrijorare și nopți nedormite pentru supravegherea formării caracterului acestui copil, însă lucrarea a fost făcută cu înțelepciune, iar părinții vor auzi glasul Stăpânului: „Bine, rob bun.”¹⁴

„Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.” (Galateni 6:9).

„Cât de recunoscători vor fi cei răscumpărați și glorificați, amintindu-și de cei care au fost unelte pentru mântuirea lor! Nimeni nu va regreta **atunci** eforturile renunțării de sine și munca perseverentă, îngăduința, îndelunga răbdare, inima sinceră și dorința fierbinte a inimii pentru sufletele care s-ar fi putut pierde, dacă ei și-ar fi neglijat datoria sau ar fi obosit în facerea binelui.”¹⁵

„Lasă ca imaginația să-ți înfățișeze căminul celor mântuiți și nu uita că el va fi mult mai mare decât poate cea mai strălucită imaginație a ta să și-l închipuie.”¹⁶

„Limbajul omenesc nu este în stare să descrie răsplata celor neprihăniți. Ea va fi cunoscută numai de cei care o privesc. Nici o minte mărginită nu poate înțelege slava Paradisului lui Dumnezeu.”¹⁷

„Cu o dragoste de nedescris, Isus îi invită pe cei credincioși în

bucuria Domnului lor. Bucuria Mântuitorului lor este să vadă în împărăția slavei sufletele care au fost mântuite prin agonia și umilința Sa. Iar cei mântuiți se vor împărtăși de bucuria Sa când îi vor vedea printre cei fericiți pe cei care au fost câștigați la Hristos prin rugăciunile, munca și sacrificiul lor plin de iubire. În timp ce se adună în jurul marelui tron alb, **o bucurie de nedescris** le va umple inimile.”¹⁸

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire!” (Evrei 10:35).

Iubiți frați și surori, fie ca adâncimile de nepătruns ale dragostei Celui care a venit să **slujească** să ne inspire și să ne impulsioneze continuu să predăm tot ce avem și suntem, tot timpul și în tot locul, Lui și slujirii Sale pe veci.

Amin!

¹ Citat din Dale Carnegie, *How to Stop Worrying and Start Living* (Cum să nu ne mai îngrijorăm și să începem să trăim), pag. 189.

² *Patriarhi și profeți*, pag. 85 engl. (cap. 6: „Set și Enoh”) [sublinieri adăugate].

³ Idem., pag. 470-472 engl. (cap. 43:

„Moartea lui Moise”) [sublinieri adăugate].

⁴ *Educația*, pag. 306 engl. (cap. „Școala din lumea cea nouă”) [sublinieri adăugate].

⁵ *Hristos lumina lumii*, pag. 480 engl. (cap. 52: „Păstorul divin”).

⁶ *Maranata*, pag. 340 [sublinieri adăugate].

⁷ *Hristos lumina lumii*, pag. 693, 694 engl. (cap. 74: „Ghetsimani”).

⁸ *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 601 engl. (cap.58: „Biserica biruitoare”).

⁹ *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 6 [sublinieri adăugate].

¹⁰ *Hristos lumina lumii*, pag. 749, 750 engl. (cap. 78: „Golgota”).

¹¹ Idem., pag. 312 engl. (cap. 31: „Predica de pe Munte”) [sublinieri adăugate].

¹² *Slujitorii evangheliei*, pag. 451 [sublinieri adăugate].

¹³ *Testimonies, vol. 6*, pag. 310 engl. (cap. „Răsplătirea servirii”) [sublinieri adăugate].

¹⁴ *Căminul advent*, pag. 499, 500.

¹⁵ *Testimonies, vol. 5*, pag. 620 engl. (cap. „Îndatoririle bisericii”) [sublinieri adăugate].

¹⁶ *Calea către Hristos*, pag. 86 engl. (cap. „Cunoașterea de Dumnezeu”).

¹⁷ *Marea luptă*, pag. 675.

¹⁸ Idem., pag. 646 [sublinieri adăugate]